

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NÚM. 48 — DESEMBRE 1987

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

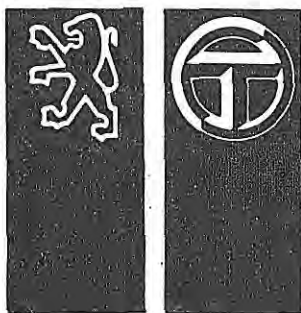

Foto ANNA VIÑAS

- * La mili de tots.
- * 1988, any del Centenari del Casino.
- * Les pèrdues dels aiguats.
- * Nova Junta del Patronat Municipal d'Esports.
- * El Butlletí, premi Tasis-Torrent
a la millor informació.

grill-pub
L'ENRENOU

LLAGOSTERA

**PEUGEOT
TALBOT**

Garatge

Emili Roget

Ctra. Girona a Sant Feliu, Qm. 19,500

Telèfon 83.01.67

LLAGOSTERA

**garden center
costa brava**

Tel. 83.04.62

Ctra. Comarcal km. 25,7 (Girona-S. Feliu Guixols)

LLAGOSTERA (Girona)

PÒRTIC

Premiats i amb local

ACABEM l'any amb dues bones notícies. El jurat dels premis Tasis Torrent que atorga anualment la Diputació de Barcelona, ens ha premiat per segon any consecutiu —en set convocatòries és la primera vegada que passa—. L'any 86 érem premi a la millor publicació local de nuclis de menys de deu mil habitants. Ara, hem obtingut el premi a la millor informació, ex-aequo amb un treball de Manuel Lladonosa publicat al RESSÒ de Ponent (Lleida). Nosaltres concursàvem amb el dossier sobre les Gavarres publicat en el número de la festa major. Només perquè en quedi constància, ja que els "espavilats" de sempre havien insinuat que el treball "Salvem les Gavarres" era copiat del monogràfic de la Revista de Girona, hem de puntualitzar que el Butlletí va sortir abans de la festa i la publicació de la Diputació gairebé un mes més tard. En canvi, sí que vam anar a consultar algunes de les persones que treballaven en aquell especial com el bisbalenc Pep Matas o el malaguanyat pedagog Joaquim Franch.

L'altre esdeveniment és que ja tenim local! El Patronat Municipal d'Esports ens ha cedit una habitació de la casa que ha llogat l'Ajuntament al passeig Pompeu Fabra, núm. 40. Esperem que tot plegat serveixi per incrementar la periodicitat i consolidar la revista per entrar en plena eufòria al número 50.

Col·lectiu de Redacció

Sumari

- 3 — Pòrtic
- 4 i 5 — Joves llagosterencs a la mili
- 6 a 8 — Després del temporal
- 9 a 11 — Resum demogràfic de 1987
- 12 i 13 — Centenari del Casino Llagosterenc
- 14 — El Casal d'Hivern
- 15 — XXIIè Aniversari del G.E. Bell-Matí
- 16 i 17 — Entrevista a Eva González i Colomer
- 18 a 20 — Evocació del "Feliuet"
- 21 — La pau retorna a casa
- 22 i 23 — Els Pasturats
- 24 a 26 — Astres, selenites i estrellats
- 26 i 27 — Les innocentades que no seran
- 28 i 29 — Plana infantil del Nadal
- 31 — Reflexions sobre el menjar
- 32 — Temps i coses: "Bolarin"
- 33 — El Centre d'Estudis de Llagostera Sanitat a Llagostera
- 34 i 35 — La Prehistòria i la Història de Llagostera i Comarca
- 36 — Sobre el Pavelló polisportiu
- 37 — La serp de cal Matutano Amor de mare
- 38 — M'agradaria veure un poble net Carta al Col·lectiu de Redacció
- 39 — Diàleg i reconciliació al Casino Prou, "Majorettes"!
- 40 a 42 — Esports - Poesia

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Eduard Alejandro, Esteve Barceló, Pere Cañigueral, Vicenta Casamitjana, Carme Castelló, Núria Comas, Paco Cortés, Paulí Hernández, Olga Llobet, Aurora Marco, Núria Marco, Sara Marquès, Roser Noguera, Dani Rodas, Xevi Ros, Elena Roget, Amadeu Rovira, Xavier Ruíz, Joan Ventura, Ruth Vert, Montse Vila, Anna Viñas.

Llagostera, desembre 1987

Núm. 48

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

Quaranta-un joves llagosterencs van a la mili durant el 1988

COM ja és habitual, un altre grup de joves (nois) de Llagostera abandonen —volent o no— el poble per dotze mesos. Van, tal com popularment es diu, a la mili. Aquest any són 43 els quintats, dels quals marxen 41 (2 a la zona marítima de l'estret, 2 a la zona marítima del Mediterrani, 17 a l'exèrcit de terra -regiment militar del Pirineu oriental-, 1 a ETRM nord-oest, 1 a ETZM Balear, 9 a ETRM sud, 2 a l'exèrcit de l'aire -1a. regió aèria-, i 5 també a l'EA -a la 3a. regió); els altres tres són excedents.

Aquest és un èxode que es repeteix any darrera any, i que és viscut de la vora per una cinquantena de famílies i, en la pròpia carn, per companys, coneguts o almenys convilatans nostres de 19 anys. Nosaltres hem parlat amb uns pocs dels nous protagonistes que aviat prepararan el "petate", i transcrivim aquí unes notes de la xerrada. Parlem amb en Xavier Selis, president dels quintos de la generació del 86; amb en Josep Molero, secretari; amb en Manel Moreno, tresorer i amb en Josep Lloveres.

Malgrat que són pocs els joves que participen en activitats col·lectives en el poble, any darrera any els quintos organitzen un seguit de coses, i sempre es produeix el relleu. Com és això? Com comenceu a organitzar-vos?

—Sí, cada any és el mateix. Quan s'acosta la Festa Major i ningú no ha dit res, l'un o l'altre acaba anant a l'Ajuntament a buscar la llista. Aquest any ha estat en Xavier.

—I després què? Com corre la veu als altres?

—Vaig parlar amb uns pocs i ens ho vam anar dient.

—Què és el que us motiva a coordinar-vos i fer coses?

—Home! es fa cada any; és la tradició.

—Si fossis quinto i no fessis res et sentiries malament.

—Si es fa sempre i l'any que et toca a tu no, a mi em faria molta vergonya.

—Sou molts els que heu respost positivament a la crida?

—Trenta-tres.

—Per quins motius no hi han participat, els altres?

—Doncs perquè no poden, no volen o no els interessa.

—Entre vosaltres hi ha una petita jerarquia, un president, etc. Com ho feu per decidir els càrrecs?

—Per votació.

—I la feina, com us la repartiu?

—Bé, la veritat és que el control

de tot i la feina que no sigui muntar l'han feta pràcticament tota dues persones. La immensa majoria dels mateixos quintos es pensen que fer una cosa és muntar-la, però són moltes coses més.

—I els altres no ho valoren, i a vegades és per desconeixement.

—Per exemple, aconseguir un grup de corrent que sembla que només és anar a demanar-ho vol dir onze visites. Mai no m'hauria imaginat tanta feina: permisos de l'Ajuntament, de la Guàrdia Civil...!

—El mateix per les copes; en necessitàvem vint, però és com si n'haguéssim anat a demanar 100!

—Pels tendals vam haver d'anar a cinc o sis pobles.

I com aquestes, ens expliquen una peripècia darrera l'altra, que no detallem.

—Han funcionat bé les coses, entre vosaltres?

—Sí, en general sí, però sempre hi ha qui està content perquè ell sense treballar es beneficia del treball dels altres.

—De fet, el problema ha sortit a l'hora de repartir els guanys, encara que només sigui quasi un fet simbòlic. N'hi ha quatre o cinc que només cobren la meitat i altres res. El sopar, però, és per a tots.

Aquí sorgeix encara la discussió que hi ha qui no ha anat tant a les convocatòries però ha treballat més que d'altres que hi han anat sempre;

també hi ha el qui no fa res per manca d'empenta, i el que viu a costa dels altres i no és fàcil adoptar un criteri. Ells, però, ho han decidit democràticament: per cada cas han fet votacions.

Parlem ara del que heu organitzat. Què feu concretament?

—Doncs la barraca de la Festa, dues rifes, el quo-vadis i la festa dels quintos.

—Digueu-nos un parell de coses de cada una.

—Del quo-vadis no hi ha queixes dels resultats, que ja és molt! De totes maneres, cal dir que hi van participar pocs cotxes, concretament 27.

—Sí, cada any hi ha menys participació, però nosaltres vam intentar fer les proves assequibles, i sembla que la gent està contenta.

—I de la barraca?

—Bé, es parla amb els quintos de l'any anterior...

—Cada any està més malament. Nosaltres l'hem hagut de fer aguantar a base de claus, i l'any que ve encara serà pitjor.

—De qui és la barraca?

—De la Comissió de Festes.

—Nosaltres la vam anar a buscar a l'escorxador.

Parlem ara de la festa. —Com ho van fer els Cimarron i el Cafè Crem?

—Vam tenir problemes amb l'alter-nador, i els Cimarron, que necessitaven molta potència, no van poder tocar fins molt tard; mentrestant tocaven els altres. Però bé, després de tot va anar bé.

—Va haver-hi gent?

—Vam vendre més de 700 entrades, i encara molts es van "colar".

—Sí, els que tenien les sabates enfangades, entre d'altres.

—Quins problemes heu tingut en general?

—Feina, gestions, permisos..., però ho hem anat solucionant tot. El que sí que és un problema de veritat és el local.

—Al poble no hi ha cap local

Foto RICARD SOLA

D'esquerra a dreta, Josep Molero, Anna Viñas —autora de l'entrevista junt amb Elena Roget—, Josep Lloveras, Manel Moreno i Xavier Selis.

competent. No sé els de l'any que ve com s'ho faran. Nosaltres ja només n'hem trobat un de petit, el d'en Masferrer, i el vam haver d'ampliar molt, però l'any que ve potser ni això.

—A Campllong, un poble tan petit, tenen polisportiu!

—Oh! I el més bo és que si a Llagostera la Generalitat en paga una part, no el deixaran.

—Cal un pavelló; també es podria fer servir per la festa i no caldria envelat.

—I cèntims, n'heu fet força?

—Exactament encara no ho sabem, però netes seran unes 400.000.

—De fet no es fa pas pels cèntims. Total, se'n té per un sopar i poca cosa més.

—També us ho deu haver passat bé, no?

—És clar, però també hem passat moments molt dolents.

—Després, però, quan veus la gent ballant i tot fet, et sents molt bé.

—Així, de l'experiència, què n'heu tret?

—Hem conegut més la gent i hem après a espavilar-nos més.

—I també aprens a fer coses més tècniques, muntatges...

—Si haguéssiu de començar ara, tornaríeu a fer-ho?

—Si no fos perquè quan comences una cosa no pots deixar-la, perquè quedaries malament, jo després de la Festa Major ja hauria plegat.

Tot això per la mili. —Però, i de la mili, què en penseu? (Tots bufen i fan el gest de passar, però acaben animant-se a dir el que en pensen).

—Una cosa inútil.

—Un any perdut.

—S'ha de fer i t'ho has d'agafar el millor que puguis.

—És un puta merda.

—Mili-KK!

—Sí, però d'aquí a declarar-te pròfug...

—A mi em carden a Melilla, i jo, què, he de defensar Melilla?

—Us heu plantejat de fer-vos objectors?

—T'hi estàs més temps.

—Jo sí que m'ho vaig plantejar, perquè conec gent de fora que són objectors, però al final faig la mili.

—Jo dic a casa que em faig objector i em diuen que m'he tornat boig.

—Quan ens toca ja ho tenim assumit.

—Què en penseu de l'excedència?

—Que hauríem de ser tots iguals i fer menys temps.

—Ara, però, ja no n'hi hauran. Va ser l'any passat que, no sé perquè, eren més quintos, i per tant hi va haver més excedents.

—Després de la marxa que heu portat no us engrescaríeu a fer altres activitats de cara al poble, una vegada hàgiu acabat la mili?

—Voleu enganxar-nos o què?

—Jo, si fes alguna cosa, em posaria al mig, però al davant mai més!

Tornem a entrar en la discussió de "les pagues diferenciades", però es fa tard, i a can Lliníns aniran a dinar. Finalment ens aixequem i ens deixen fer una fotografia per a la història.

Que els vagi el mínim de malament possible! Sort!

Després del temporal

Les pluges dels primers dies d'octubre van desbordar la Gotarra, inundant tot el sector del Carrilet i carrers adjacents. A la fotografia el passeig Romeu.

Reportatge gràfic: XEVI RUIZ

HEM pensat que no podíem deixar en el tinter el tema dels aiguats. El mes d'octubre passat les pluges van inundar la nostra vila. Qui més qui menys es va veure afectat: els propietaris dels camps, magatzems i comerços en general, van patir el dia 3 d'octubre i següents, una veritable angouxa. Els carrers i carreteres s'inundaven, les clavegueres es convertien en brolladors i les Banyaloques tornaven als seus principis.

Tot això, ben segur que ja ho sabeu, però el que pretenem amb aquest reportatge és donar-vos a conèixer el que potser ignoreu, les possibles causes, pèrdues i la història, en definitiva, dels aiguats que només han portat maldecaps i mulladers.

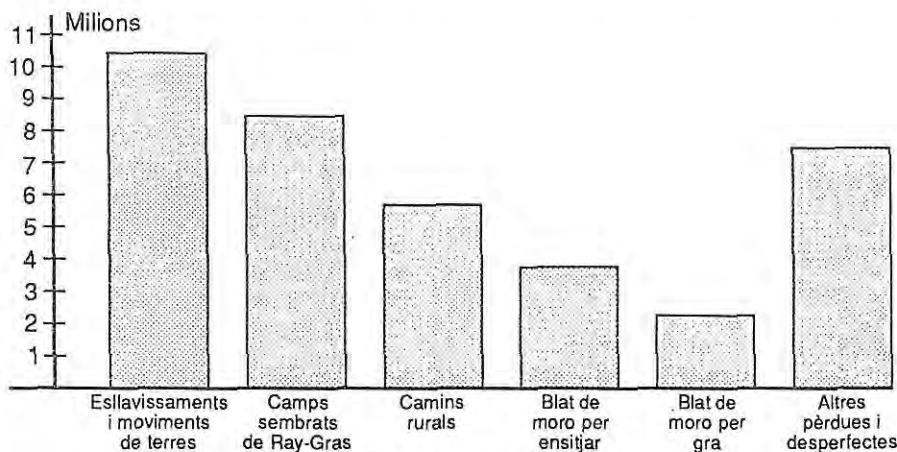
Pèrdues

En el camp

Llagostera és un poble d'economia agrícola majoritàriament, conseqüència de la seva situació natural. La vila està envoltada per camps de conreus diversos i per tant, de camins no asfaltats, rieres, rierols i basses. La pluja pot fer una doble funció: regar la terra o desgastar-la. Quan plou excessivament s'erosiona el sòl i les subs-

El carrer Pau Casals presentava aquest aspecte a la tarda del dissabte tres d'octubre.

Total pèrdues avaluades: 37.928.000 pessetes.

tàncies minerals que li fan d'adob natural, i perden part de la seva fertilitat.

Aquí us presentem les dades —facilitades pel regidor Ayach— de les pèrdues al camp, tenint en compte aquesta explicació.

En el poble

Dins el poble ens trobem amb una situació diferent: el volum, quant a quantitat, de les pèrdues està condicionat pel lloc on es troben emplaçats. Els més afectats van ser els que estaven més a prop de la riera Gotarra i de les Banyaloques: can Viñas, El Carril; el gimnàs, Super Stop, can Cassoles, Carbòniques Fuyà, Pinsos Tomàs, Red Point, etc...

Les dades que hem recollit referents a les pèrdues del poble, no són precises, donat la impossibilitat de calcular els mals causats al sector privat. Entre obra pública i privada s'han perdut de 30 a 60 milions. Aquestes xifres són resultat dels primers recomptes, cal afegir-hi els danys que aniran sortint derivats dels estralls causats al clavegueram, als paviments, etc...

Possibles causes dels aiguats:

Per trobar algunes de les raons que van produir els danys dels aiguats, hem volgut copsar l'opinió de diverses persones de les quals traïem aquestes conclusions:

— Hi ha molt poca preparació davant tots els problemes que vinguin de canvis climàtics bruscs.

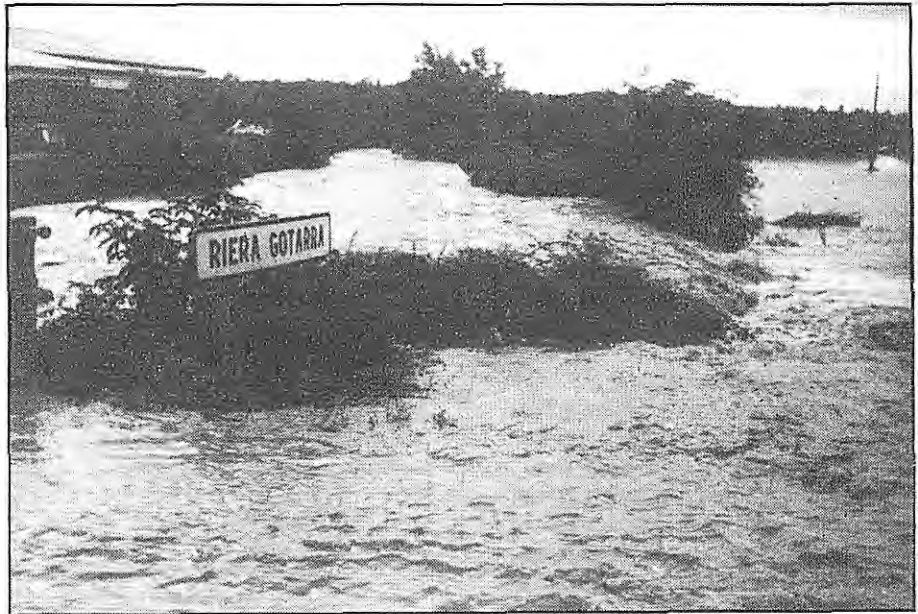
— Precàries condicions de les rieres quant a sistemes d'evacuació de brutícia i d'aigua.

— Hi ha punts claus que si estiguessin ben acondiciats, podrien evitar aquestes situacions o almenys ajudar a fer-les menys greus. (Per exemple el pont de la carretera de Tossa hauria d'ésser més gran, etc...)

Història

En aquest apartat voldríem fer una mica d'història del que han estat els aiguats, que ja han portat problemes al poble en darreres ocasions. Volem aclarir, però, que les dades recopilades no són prou exactes, per manca de fonts d'informació.

Fa uns 25 anys la riera Gotarra ja presentava les mateixes condicions precàries que avui. Aquest fet va provocar que amb les plogudes es des-

La riera Gotarra vessava per tots costats. A la foto, al seu pas pel pont de la Carretera de Tossa, un dels punts "negres" a l'hora de desbordar.

La circulació va quedar molta estona tallada, i la gent s'ho mirava amb tranquil·litat.

El nou Quarter de la Guàrdia Civil quedà totalment envoltat per l'aigua; fins i tot algun agent es passejava pel pati amb barca.

bordés la riera pel pas Gotarra inundant el Passeig Pompeu Fabra i l'antiga farinera Finazzi. Tot el Passeig Romeu semblava un autèntic llac, fins i tot el pont de la carretera de Tossa va quedar cobert d'aigua. Ja per aquestes dades, els experts comentaven, que una causa era la brutícia acumulada juntament amb les bardisses. Fou tant fort l'aiguat que es recorda que van morir cap a 600 gallines, dada quantitativament important per l'època a què ens referim. Es recorda un aiguat de condicions similars a l'anterior, més o menys entre els anys 1973-1974. En aquesta ocasió hi hagué una ploguda molt forta, que revingué la riera pel Mas Gall, provocant inundacions a la urbanització Raset, i el seu taller, a causa de la molta pluja que va caure, els desguassos no podien engolir-la.

Cal afegir, també, que a partir de la construcció de la carretera de Tossa, s'han anat succeïnt periòdicament inundacions a la nostra vila.

Aiguats forts amb desbordaments, no han estat molt freqüents, però la plaça del Carril ha quedat plena d'aigua diferents vegades i les Banyalokes s'han vist molt perjudicades, perquè s'ajunten amb regarols de pagès que s'omplen i es desborden molt fàcilment.

Foto XEVI RUIZ

El passeig Romeu fou un dels més afectats pel temporal. A la foto de XEVI RUIZ un detall de l'altura de les aigües.

Foto ELENA ARMENGOL

La zona de les Banyalokes quedà totalment inundada. A la fotografia d'ELENA ARMENGOL un càmera de TV3 està filmant la Banyaloca del mig.

Collectiu de Redacció

COL·LABORADORS

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

PEIXATERIA PLANA

Telèfon 83.02.58

CASA CORTINA,

teixits i confeccions

Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83.05.46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83.04.94

ASSEGURANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83.01.35

FARMACIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers, 2 - Tel. 83.02.57

Mobles i Fusteria CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83.05.12

Carretera Tossa - Tel. 83.09.95

FOTOS VALL.LLOSERA

c/. Sant Feliu

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 23 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits

REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvers, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pe' nou nat

i joguines

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 43

JOAN PARÉS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Telèfon 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Angel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Angel Guimerà, 24 - Tel. 83.00.44

Rostisseria M. DEULOFEU

Donzelles, 31 - Tel. 83.09.62

CLIMENT FRIGOLA,

patisserie

CARBÒNIQUES FUYA

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

Aquarama SANT JORDI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUÍS CAMACHO MORENO,

pintura i decoració

Maiena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT,

articles regal i llistes noces

Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

Naixements, matrimonis i defuncions - Any 1987

Relació de neixements

3-1-87, **Eloi Gispert i Llagostera**, fill d'Emilio Gispert i Sala i de Josefa Llagostera i Puig, domiciliats al carrer Sant Antoni núm 4, 2n.

7-1-87, **Sandra Bagudanch i Riera**, filla de Juan Bagudanch i Serra i de Maria Teresa Riera i Codina, domiciliats a l'Avinguda del Canigó núm. 11.

12-1-87, **Sandra Vall-Ilovera i Busquets**, filla de Javier Vall-Ilovera i Vives i d'Ana Maria Busquets i Frigola, domiciliats al Passeig Pompeu Fabra núm. 78.

16-1-87, **Enric Grau i Pérez**, fill de José María Grau i Ferrando i de Dolores Pérez i Aneas, domiciliats al Passeig Romeu núm. 20, 2n. 1a.

28-1-87, **Daniel Corominas i Canaleta**, fill de Miguel Corominas i Ferrer i de Maria Reyes Canaleta i Fornies, domiciliats al carrer Consància núm. 4, 1r., 3a.

3-2-87, **Adrià Arenas i Noguera**, fill de Rafael Arenas i Martínez i de Núria Noguera i Sabarí, domiciliats al Passeig Pompeu Fabra núm. 32.

15-2-87, **Robert Navarro i Porta**, fill de Marcelo Navarro i Freixas i d'Olga Porta i Yela, domiciliats al carrer de la Llebre núm. 7.

5-3-87, **David Vilalta i Vilar**, fill d'Enrique Vilalta i Gotarra i de Ana Maria Vilar i Salvador, domiciliats al carrer Ricard Casademont núm. 25, baixos.

21-3-87, **Berta Pérez i Rosa**, filla de Fernando Pérez i Gumbau i de Maria Teresa Rosa i Testart, domiciliats al carrer Barceloneta núm. 4, 1r.

3-4-87, **Gemma Restrudis i Arnau**, filla de Jorge Restrudis i Panella i de Glòria Arnau i Torrent, domiciliats al carrer Costa Brava núm. 29.

18-4-87, **Hicham Ezzaki i Barmou**, fill de Mohamed Ezzaki i de Mariam Barmou. Domiciliats al carrer Lacustària núm. 10

23-4-87, **Anna Rissech i Sureda**, filla de Lorenzo Rissech i Casas i de Maria Sureda i Masó. Domiciliats al carrer Pocafarina núm. 15.

30-4-87, **Patricia Sánchez i Díaz**, filla d'Indalecio Sánchez i López i d'Aurora Díaz i Roldán. Domiciliats al carrer Travessia Gavarres s/núm.

21-5-87, **Marc Bagué i Fontseré**, fill de José Bagué i Llinàs i de Montserrat Fontseré i Carranza. Domiciliats al carrer Girona núm. 10.

28-5-87, **Adrià Guinó i Turón**, fill de José-Jaime Guinó i Bou i de Gema-Magdalena Turón i Garriga. Domiciliats al carrer Marina núm. 7.

9-6-87, **Aloïda Llinàs i Garrido**, filla de Miguel Llinàs i Costa i de Maria Dolores Garrido i Castillo. Domiciliats al carrer Rafael Mas, 55.

1-7-87, **Núria López i Vergés**, filla de Manuel López i García i d'Enrica Vergés i Camós. Domiciliats al carrer Pocafarina núm. 23.

13-7-87, **Albert Roig i Pairet**, fill de Santiago Roig i Oliveras i de Josefa Pairet i Isern. Domiciliats al veïnat de Sant Llorenç, s/núm.

15-7-87, **Jordi Martí i Galindo**, fill de José Martí i Viadiu i de Maria Teresa Galindo i Solé. Domiciliats a l'Avinguda Gironès núm. 18, 2n.

7-8-87, **Jordi Oliveras i Rovira**, fill de Juan Oliveras i Mallorquí i de Maria Rovira i Pla. Domiciliats al veïnat de Sant Llorenç núm. 28, "mas les Planes".

13-8-87, **Núria Murgadella i Rodríguez**, filla de Jaime Murgadella i Portal i de Dolores Rodríguez i Reche. Domiciliats al carrer Santa Anna núm. 12.

19-8-87, **Estel Mallorquí i Ayach**, filla d'Alberto Mallorquí i Guich i de Carmen Ayach i Costa. Domiciliats al carrer de la Pau núm. 10.

19-8-87, **Jéssica Martí i López**, filla de Luis-Claudio Martí i Pla i de Ramona López i Martínez. Domiciliats al veïnat de Bruguera núm. 67, "can Gingí".

6-9-87, **David Llobet i Maymí**, fill de Josep i de Pilar Llobet. Domiciliats al carrer Lacustària núm. 8.

16-9-87, **Sara Pardo i Costa**, filla d'Antonio Pardo i Miquela i de Teresa Costa i Saus. Domiciliats al carrer Ferrer núm. 4.

10-10-87, **Montemayor García i Garrido**, filla de Juan-José García i Garrido i d'Adela Garrido i Valle. Domiciliats al carrer Processó núm. 9.

13-10-87, **Salvador Malagón i Corominas**, fill de Salvador Malagón i Granados i de Marina Corominas i Ferrer. Domiciliats al carrer Puig del General núm. 14.

16-10-87, **Estel Jovanet i Moreno**, filla de Josep Jovanet i Rissech i d'Encarnación Moreno i Martínez. Domiciliats al carrer Olivareta núm. 23.

28-10-87, **Yasmina Ramos i Aguilar**, filla d'Emilio Ramos i Nadal i de Maria Dolores Aguilar i Sojo. Domiciliats al carrer Santa Anna núm. 17.

8-11-87, **Angel Bagué i Vilà**, fill de Narciso Bagué i Llinàs i de Natàlia Vilà i Pla. Domiciliats al carrer la Coma núm. 9.

29-11-87, **Jenifer Escobar i Ruíz**, filla d'Alejandro Escobar i Jiménez i de Josefa Ruíz i Bermúdez. Domiciliats a la plaça de la Llibertat núm. 3.

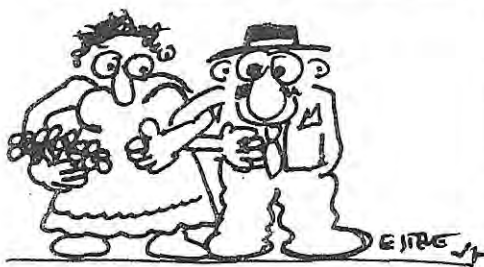
2-12-87, **Joan Sánchez i Mestres**, fill de Juan Sánchez i Caballero i de Mercedes Mestres i Pigem. Domiciliats al carrer Montseny, 3.

4-12-87, **Laia Rigau i Mestres**, filla de Ricard Rigau i Gispert i de Marina Mestres i Brugada. Domiciliats al carrer Barcelona núm. 11.

5-12-87, **Carolina Hernández i Rodríguez**, filla d'Antonio Hernández i Martínez i de Bernarda Rodríguez i Medina. Domiciliats al carrer Constància núm. 4, 2n.

Relació de matrimonis

14-3-87, **Jorge Viñas i Coll**, de Llagostera, amb **Maria de los Angeles Molina i Conde**, de Llagostera.

1-5-87, **Jorge Costa i Alsina**, d'Hostalric, amb **Carmen Ribes i Font**, de Llagostera.

17-5-87, **Màrius Vicens i Musolas**, de Quart, amb **Carmen Maruny i Plana**, de Llagostera.

23-5-87, **Vicente Pijoan i Sabater**, de Torroella de Montgrí, amb **Montserrat Balgorri i Campmajor**, de Sant Feliu de Guíxols.

11-7-87, **José Manuel Citores i Pobes**, de Cassà de la Selva, amb **Rosa M. Ortega i Santos**, de Llagostera.

12-7-87, **José Bossacoma i Font**, de Bordils, amb **Dolores Artau i Roig**, de Llagostera.

8-8-87, **Manuel González i Machado**, de Girona, amb **Núria Morgado i Lozano**, de Llagostera.

4-9-87, **Thomas Krapf**, d'Alemanya Occidental, amb **Marta Forteza-Rey i Pacheco**, de Llagostera.

20-9-87, **Joan Raimon Gumà i González**, de Mataró, amb **Edita Calonge i Calle**, de Barcelona.

10-10-87, **Juan Pere i Dalmau**, de Girona, amb **Ana M. Luzón i Vilchez**, de Llagostera.

17-10-87, **Miguel Ortega i Meleiro**, de Sant Feliu de Guíxols, amb **Isabel Muñoz i Extremera**, de Llagostera.

14-11-87, **Jaime Tur i Sánchez**, de Llagostera, amb **Adela Suárez i Ruiz**, també d'aquesta.

21-11-87, **José-Luis Sánchez i Dengra**, de Sant Feliu de Guíxols, amb **Maria del Carmen Soler i Mañach**, de Llagostera.

29-11-87, **Isidro Freixas i Clara**, de Cassà de la Selva, amb **Eva Maria Codina i Laviña**, de Llagostera.

5-12-87, **Javier Gabarrón i Hierro** amb **Núria Martínez i Fernández**, ambdós de Llagostera.

19-12-87, **Francisco Fernández i Ramos**, de Llagostera, amb **Maria Immaculada Bonet i Llenas**, de Llagostera.

Relació de defuncions

14-1-87, **Juan Basuldo i Ricart**, nascut a Santa Cristina d'Aro el 19-6-1919, domiciliat a Llagostera, carrer Doncelles núm. 59; solter.

30-1-87, **José Albertí i Fusté**, nascut a Llagostera el 18-6-1895, domiciliat al veïnat de Bruguera núm. 58, "cal Furro"; vidu d'Encarnación Tomàs i Fontanet.

29-1-87, **Francisca Ruano i Zafra**, nascuda a Higuera de Arjona (Jaén) el 27-8-1959, domiciliada al carrer Puig del General núm. 38; soltera.

2-2-87, **Nieves Darder i Lluís**, nascuda a Girona el 3-7-1897, domiciliada al carrer de la Processó núm. 11; vídua de Joan Mateu i Reiné.

3-2-87, **Emilio Frigola i Martí**, nascut a Llagostera el 16-11-1901, domiciliat al carrer Angel Guimerà núm. 27; casat amb Pilar Calvet Lloveras.

8-2-87, **José Santos i Chlco**, nascut a Hinojosa de Duero (Salamanca) el 13-1-1920, domiciliat a Hinojosa de Duero, carrer del Sol núm. 31; casat amb Rosa Sánchez i Pérez.

11-2-87, **Victoria del Cerro i Velasco**, nascuda a Arroyal de Vivar, Registre Civil de Alfoz de Quintanadueñas (Burgos) el 13-1-1914, domiciliada al carrer de l'Olivareta núm. 51; casada amb Emilio Gotarra Lloveras.

20-2-87, **Ana Lloveras i Xirgu**, nascuda a Llagostera el 4-4-1895, domiciliada al carrer del Sol núm. 2; vídua d'Antonio Cantal i Barris.

22-2-87, **Rafael Rosendo i Ruiz**, nascut a Cazalla de la Sierra (Sevilla), el 4-8-1929, domiciliat a Montmeló (Barcelona), granja Sastre, s/núm; d'estat, casat.

3-3-87, **Antònia Carreras i Arbuset**, nascuda a La Cellera de Ter el 16-12-1905, domiciliada al carrer de les Donzelles núm. 14; vídua de Salvador Casolas i Otero.

10-3-87, **Joaquín Viñas i Gruart**, nascut a Llagostera el 29-6-1913, domiciliat al veïnat de Bruguera núm. 9, "can Mantot"; casat amb Carme Ciurana i Gascons.

14-3-87, **Rosa Morató i Miquela**, nascuda a Llagostera l'11-3-1908, domiciliada a l'Hospital Municipal; vídua de José Estañol i Puig.

16-3-87, **Maria Pi i Madrenys**, nascuda a Llagostera el 2-1-1908, domiciliada a l'Hospital Municipal; d'estat, soltera.

26-3-87, **Providència Teixidor i Esteba**, nascuda a Cassà de la Selva el 10-12-1908, domiciliada a l'Hospital Municipal; vídua de Joaquín Ramionet i Vila.

8-4-87, **Josefa Gubert i Maynou**, nascuda a Barcelona el 23-5-1893, domiciliada al carrer Pau Casals núm. 26; vídua de Francisco Quintana i Matas.

17-4-87, **Purificación Medina i Panadero**, nascuda a Alcaudete (Jaén) el 18-8-1910, domiciliada al carrer Lacustària núm. 6; vídua.

24-4-87, **Emilio Rissech i Gispert**, nascut a Llagostera el 17-1-1898, domiciliat al carrer Carrilet núm. 17; casat.

27-4-87, **Dolores Collell i Collell**, nascuda a Ossor (Girona) el 10-2-1891, domiciliada al carrer Ricard Casademont núm. 7; vídua.

28-4-87, **Juan Martí i Simón**, nascut a Llagostera el 27-1-1923, domiciliat al carrer Sant Pere, 27; casat.

10-5-87, **Francisco Esteva i Allu**, nascut a Llagostera el 28-3-1911, domiciliat al carrer Donzelles núm. 23; casat.

14-5-87, **Rafael López i López**, nascut a Alcaucín (Màlaga) el 5-3-1907, domiciliat al carrer Marina núm. 14, 2n., 1a.; casat.

17-5-87, **Pedro Esteva i Roquer**, nascut a Llagostera el 7-12-1906, domiciliat al veïnat de Cantallops núm. 9, "can Riera"; casat.

27-5-87, **Dolores Deulofeu i Anglada**, nascuda a Cassà de la Selva el 1-9-1897, domiciliada al carrer Nou núm. 65; vídua.

29-5-87, **Florencia Navarro i Morales**, nascuda a Villanueva del Arzobispo (Jaén) el 12-7-1902, domiciliada a Sant Feliu de Guíxols, carrer Trafalgar núm. 9; vídua.

1-6-87, **Jaime Turón i Aliu**, nascut a Llagostera el 2-4-1903, domiciliat també a Llagostera, carrer Barcelona núm. 47; casat.

3-6-87, **Max Gottlieb Josef Köppel**, nascut a Au-sg-Und Zollikon-Zh (Suïssa), de 77 anys, domiciliat a Lehnacker (Suïssa).

3-6-87, **Berty Helen Vocka-Köppel**, nascuda a St. Gallen (Suïssa), de 72 anys d'edat, domiciliada a St. Gallen (Suïssa).

9-6-87, **Miguel Gironés i Oliveras**, nascut a Llagostera el 31-10-1914, domiciliat al carrer Rafael Mas, núm. 4; casat.

24-6-87, **Salomé Schaub Voltz**, nascuda a Estrasburgo (França) el 30-6-1892, domiciliada a Llagostera, carrer Panedes núm. 20; vídua.

6-7-87, **Rosa Martinell i Salvatella**, nascuda a Llagostera el 9-1-1891, domiciliada al carrer Alvarez de Castro núm. 7; vídua.

8-7-87, **Francisco Plana i Montiel**, nascut a Bolulla (Alacant) el 19-9-1895, domiciliat al carrer Concepció núm. 25; vidu.

8-7-87, **Catalina Padrosa i Franquesa**, nascuda a Cassà de la Selva el 1-3-1909, domiciliat al Puig del General núm. 18; casat.

14-7-87, **Encarnación Cuesta i Ortega**, nascuda a Torrox (Màlaga) el 6-10-1912, domiciliada al carrer de la Llebre núm. 6; vídua.

16-7-87, **Concepción Gómez i Valiente**, nascuda a Ripoll, de 63 anys d'edat, domiciliada a Barcelona, carrer Ercilla núm. 70 bis; vídua.

24-7-87, **Teresa Bosch Ferrusola**, nascuda a Cabanellas (Girona) el 19-12-1923, domiciliada al carrer Constància núm. 20; vídua.

28-7-87, **Enriqueta Falgueras i Esteve**, nascuda a Caldes de Malavella el 16-3-1909, domiciliada al carrer Consellers núm. 26; vídua.

8-8-87, **Francisca Morell i Violas**, nascuda a Llagostera el 30-6-

1904, domiciliada al veïnat de Panedes núm. 18; soltera.

21-8-87, **Antonio Rodríguez i Pérez**, nascut a Torrox (Màlaga), de 54 anys. Casat. Carrer Llebre núm. 6.

8-9-87, **Maria Amat i Borrell**, nascuda a Llagostera el 15-9-1898, domiciliada a l'Hospital Municipal; soltera.

9-9-87, **Maria Ribot i Darder**, nascuda a Santa Cristina d'Aro el 12-2-1909, domiciliada al carrer Panedes núm. 25; vídua.

19-9-87, **Gervasio Soler i Rissech**, nascut a Llagostera el 7-3-1918, domiciliat al carrer Marina núm. 5; casat.

24-9-87, **Juan-Salvador González i Romero**, nascut a Arroyomolinos de León (Huelva) el 20-10-1894, domiciliat al carrer Músic Aguiló núm. 38; solter.

25-9-87, **Pedro Turón i Aliu**, nascut a Llagostera el 26-6-1906, domiciliat al carrer Girona, 27; casat.

25-9-87, **Fritz Hirschegger**, nascut a Viena (Àustria), de 56 anys, domiciliat a Neuobenhause (Àustria).

18-10-87, **Manuela Raig i Hor-**

tas, nascuda a Sant Feliu de Guíxols, el 26-2-1895, domiciliada a l'Hospital Municipal; vídua.

25-10-87, **Amado Puigmolé i Comas**, nascut a Llagostera el 26-12-1907, domiciliat al carrer Sant Pere, 31; casat.

2-11-87, **Catalina Giralt i Colls**, nascuda a Torroella de Montgrí el 28-6-1901, domiciliada al veïnat de Sant Llorenç núm. 1 "can Breix"; vídua.

4-11-87, **Fernando Rodas i Borrell**, nascut a Llagostera el 3-11-1914, domiciliat al carrer Consellers núm. 11; casat.

29-11-87, **Maria Benítez i Caro**, nascuda a Periana (Màlaga) el 2-3-1904, domiciliada al carrer Rafael Mas núm. 56.

1-12-87, **Salvador Ribera i Farraró**, nascut a l'Escala el 9-9-1906, domiciliat a l'Hospital Municipal; vidu.

2-12-87, **Enrique Durán i Collell**, nascut a Llagostera el 22-5-1895, domiciliat a c/. Barcelona núm. 25; vidu.

7-12-87, **Enrique Cisterna i Rissech**, nascut a Llagostera el 5-4-1919, domiciliat al carrer Nou núm. 62; casat.

Per segon any consecutiu guanyem el premi Tasis Torrent de premsa comarcal

L'ANY 1986 vam obtenir el premi Tasis Torrent que atorga anualment la Diputació de Barcelona a la millor publicació local o comarcal que s'edita en poblacions de menys de 10.000 habitants. Aquest any hem estat guardonats per la millor informació o conjunt d'informacions que, sobre un determinat tema d'àmbit local o comarcal hagi estat elaborat per un mateix autor o autors i dotat amb dues-centes mil pessetes.

En aquest cas però, el premi ha estat *ex-aequo* amb la publicació de *Ressò* de Ponent per un article de Manuel Lladonosa i altres per la qual cosa només rebrem cent mil pessetes. Ens consta que de no haver estat premiats l'any passat podríem haver obtingut el premi en solitari.

A la setena convocatòria dels Premis Tasis-Torrent de premsa comarcal i en la tercera edició dels premis Rosalia Rovira d'emissores municipals havien quedat finalistes diferents mitjans informatius de les comarques gironines. *L'Empordà Federal* optava a la millor publicació local o comarcal editada en poblacions de més de deu

mil habitants, guanyada finalment per *Mataró escrit*. Ràdio Salt pel programa *La junta de la Cloaka* i Ràdio la Veu de Sant Joan de les Abadesses pel programa *Illiada* eren finalistes del premi pel programa o programació amb idees més originals i creatives, guanyat per Ràdio Esparreguera. Ràdio Palamós quedà finalista de l'apartat destinat al programa musical que reculli millor la realitat musical d'una determinada població, guanyat *ex-aequo* per Ràdio Gavà i Ràdio Molins de Rei.

La publicació *Lo Raier de Tremp* guanyà el premi a la millor publicació local o comarcal editada en pobles de menys de deu mil habitants. *El Carrer dels Arbres* de Badalona, el premi a la millor publicació especialitzada i Ràdio Granollers el premi al programa de participació ciutadana que millor reculli el tarannà i la realitat de l'àrea d'influència de l'emissora.

El Butlletí de Llagostera dedica el premi a tots els seus lectors, amics i col·laboradors. Gràcies.

Centenari del Casino Llagosterenc (1888-1988)

EL proper any 1988 es commemoren els primers 100 anys de la fundació de l'entitat Casino Llagosterenc. És en l'any 1888 quan es deixa constància escrita i documental de l'esmentat fet.

Aquesta circumstància, constitueix per si sola, un esdeveniment únic, irrepetible i transcendental en la vida i en la història de l'entitat, i així ho entén l'actual Junta Directiva presidida pel Dr. Pompeu Pascual Coris i complementada per Joan Mestres, Margarida Mir, Dolors Deu, Ramon Brugulat, Josep Esteve i Pere Vila, assistits pel secretari comptador Josep Albà Matala, que han pres l'acord de nomenar una Comissió del Centenari, que assegurí un desenvolupament d'acord amb la importància i ressonància del fet.

Així doncs, en la darrera assemblea general de socis, va ésser proposada, acceptada i votada, la comissió composta pels següents socis:

President de la Comissió del Centenari: Lluís Vilaplana Finazzi.
Vocals: Lluís Nuell, Margarida Mir, Josep Albà, Jaume Romo, Angel Grabulosa, Josep Blanch, Jaume Moll, Ricard Rigau i Josep Galobardes.

Aquesta comissió, no vinculant en les seves determinacions i subjecta quant a les seves iniciatives a la Junta Directiva i en última instància a l'Assemblea General de Socis, ha sol·licitat i obtingut la col·laboració de tots aquells socis o grups que han estat requerits a col·laborar i participar en el desenvolupament dels actes d'aquesta important commemoració. Aquesta crida a la major col·laboració possible, resta oberta a tothom. I en els moments actuals es treballa sota el següent comandament:

President de la comissió i coordinador: Lluís Vilaplana Finazzi.

Actes socials: Pregó del Cente-

nari. Cartell commemoratiu. Homenatge a antics presidents. Altres actes, en què la projecció del fet afecti directament la Junta Directiva o el President.

Atribució directa del Sr. Pompeu Pascual Coris.

Àrea de festeigs: Concerts, balls, cinema, teatre, infància, sardanes, actes esportius, etc.

Cap responsable: Jaume Romo Ruix.

Col·laboradors: Josep Esteve, Ramon Soler, Joaquim Aiguabella, Llorenç Ventura, Ricard Rigau.

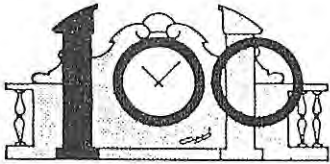
Àrea cultural: Fotografia, pintura, col·loquis, conferències, escacs, concursos, etc.

Cap responsable: Lluís Nuell Creus.

Col·laboradors: Jesús Portas, Joan Valls, Juli Clara, Josep Lloveras, Robert Pascual.

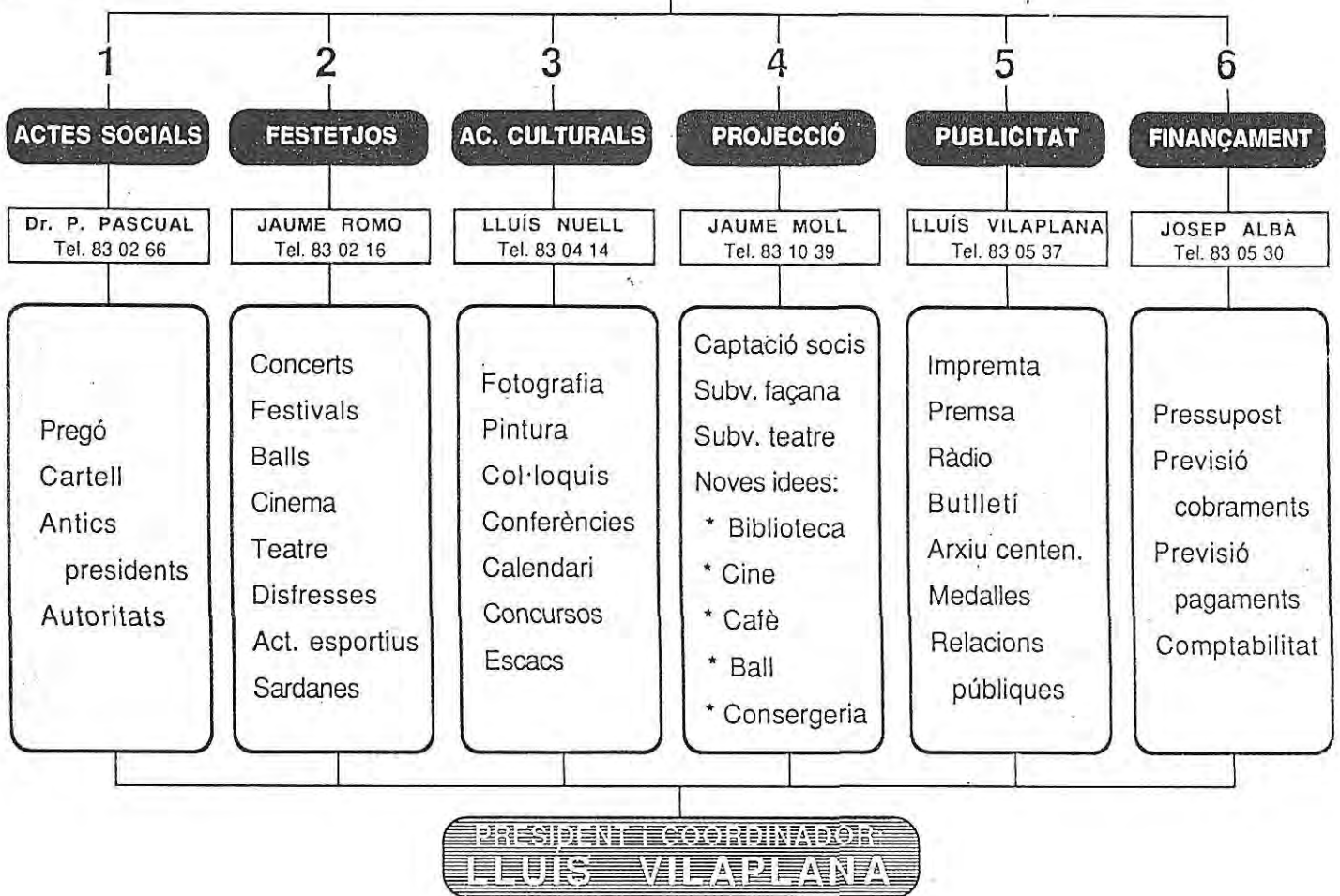

El pianista figuerenc Carles Coll i el violoncelista búlgar Dimitar Furnadjiev, van oferir un esplèndid concert de música clàssica al Casino, dins els actes del Centenari, i amb la col·laboració de la regidoria de Cultura.

CASINO LLAGOSTERENC

COMISSIÓ CENTENARI

Àrea de projecció: Nous socis. Subvencions per millorament de façana, escenari del teatre, idees renovadores, cinema, ball, cafeteria, consergeria, biblioteca, etc.

Cap responsable: Jaume Moll.

Col·laboradors: Angel Grabulosa, Josep Blanch, Josep Galobardes.

Àrea de publicitat: Impremta, premsa, ràdio, Butlletí, difusió, etc.

Cap responsable: Lluís Vilaplana Finazzi.

Àrea de finançament: Pressupostos, previsions, cobraments i pagaments, comptabilitat, etc.

Cap responsable: Josep Albà Matala.

Grup d'ajuda famení.— La inclusió de l'element femení, tant en les tasques de la Junta Directiva del Casino com en els actes festius i culturals, ha fet possible que per primera vegada en la vida de l'entitat, almenys com a funció organitzada, es compti amb un grup entusiasta de senyores i senyorettes

que estan aportant, des de fa un temps, una col·laboració extraordinària en les activitats del Casino, mereixedores dels més reconeguts elogis. La seva aportació a qualsevol activitat que s'organitzi amb motiu del Centenari, i bones proves n'han donat ja, els fa mereixedores de l'agraïment de tota la comunitat, no sols del Casino, sinó de tot el poble, per tal com la seva voluntat de treball i cooperació no es limita únicament a aquest sector, sinó que la seva presència, en la majoria dels casos, la trobarem en moltes altres activitats locals. Que siguin exemple d'altres elements de la seva mateixa condició, i que rebin suport de noves aportacions en el seu grup.

Els seus noms són: Margarida Mir, M. Àngels Mir, Dolors Deu, Carme Vilà, Roser Noguera, Imma Petit, Margarida Esteve, Mercè Salvador, Mercè Verdager, Anna Gascons.

L'amplitud i abast de l'estructura que s'ha resenyat, dóna a entendre que la Comissió del Centenari, no

pretén solament donar compliment a un programa de festeigs i commemoracions per altra part ben merescudes. La seva finalitat és tan oberta i profunda com per tornar a aconseguir un retrobament de la població amb el Casino, que si bé és veritat que mai no l'ha perduda, sí que és ben cert que el costum i la conformació, ens ha fet caure en la traïdora rutina de pensar que pagant la quota mensual ja s'havia executat la nostra vocació de socis. Si entenem l'existència de l'entitat com un actiu patrimonial de tot un poble, amb motiu del Centenari tenim l'ocasió de millorar moltes coses.

El Casal d'hivern: cinema-teatre-Rialles-futbol

EL passat 18 d'octubre es tornaren obrir les portes del Casal per donar pas a les activitats d'hivern. Els arbres, els marges, les parets, els cortinatges, les butaques, expel·lien una fragància ben coneguda: la dels 300 nois i noies que hi gaudiren en el Casal d'Estiu passat.

I s'estrenà la temporada amb un espectacle de Rialles. El grup "La Trepà", ben conegut dels espectadors del Casal, ens oferiren "Rondalles, cantalles i contarelles". Una bona escenificació basada com el seu nom indica en quelcom ben arrelat a les nostres tradicions.

Cada diumenge a la tarda anem fent les ja conegudes sessions de Cinema infantil amb el típic sistema de Cineclub. Cada família pot adquirir un ABONAMENT vàlid per tot l'any i per tots els seus membres. O bé es pot aportar una quota personal cada setmana. Ara que els que tenen l'abonament cada diumenge entren en un sorteig que es fa a mitja part de la sessió, i en el qual es pot treure de tot. Des d'un llibre fins una màquina fotogràfica...

Aquesta temporada hem fet una entesa amb la Parròquia de Cassà de la Selva. El Casal Familiar de la veïna població no podia obrir les portes per manca d'infraestructura personal i material. Des del Casal de Llagostera els hi hem donat un bon cop de mà. Jo mateix dirigeixo l'organització, l'administració i també la contractació de pel·lícules. Hem instal·lat calefacció, s'ha canviat la pantalla de cinema, els aparells de so totalment renovats... Ara torna a ser una eina viva de la Parròquia de Cassà al servei dels petits de la població. I el Casal Parroquial Llagosterenc també en surt beneficiat, ja que ens passem les pel·lícules i som dos, per tant, a pagar l'import del seu lloguer. I tot, sense intermediaris, a pesar de les "dificultats".

No és pas fàcil fer cine al Casal. Tenim dificultats. Dificultats que no són pas ni tècniques ni econòmiques... La nostra independència ens la volen fer "pagar molt cara..."

Sota el sol de RIALLES ja tenim la programació preparada per tota la temporada i fins al final de 88. Voleu saber-la?

1987

Desembre, 27 - "Els Pastorets" (Col·legi Ntra. Sra. del Carme).

1988

Gener, 17 - "El dimoni cucarell" (Arrels Grup de Teatre).

Gener, 31 - "Farsa de la mestressa i els majordoms" (A.T.I.M.) (7è aniversari de Rialles a Llagostera).

Febrer, 14 - "Sing-Sing la balada dels germans Nicolau" (Teatre Mòbil) (Carnestoltes).

Març, 13 - "La Ventafocs" (Joventut de la Faràndola) (Matança del porc)

Abril, 10 - "Contes de llum" (Cesc Serrat)

Maig, 25 - "City Kansas Sew" (Orquestra Girasol) (Festa Major: a la plaça Catalunya)

Octubre, 16 - "Castell adormit" (Rodamón C.E.I.) (Inauguració Tem. 88/89).

Novembre, 27 - "La caputxeta i el llop" (L'Estufa).

Desembre, 11 - "L'auca dels firaires" (La Trepà).

I també pel·lícules de cinema en català!!

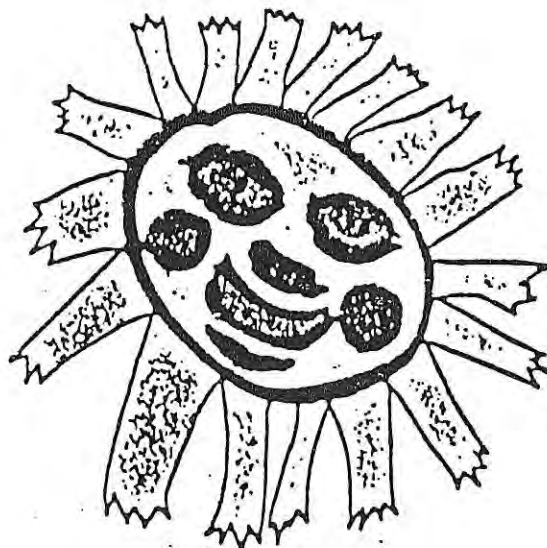
Futbol al Casal: una il·luminosa novetat

El camp de futbol del Casal ja està il·luminat. Sí, sí, tal com sona. Amb l'ajuda de l'Ajuntament i d'altres persones, el Casal ha instal·lat unes torres metàl·liques amb potents focus elèctrics. Els petits ja podran fer els seus entrenaments en el propi camp.

I és que el futbol és una altra activitat d'hivern per als petits del Casal. Crec que és de tots coneguda la labor d'aquesta sessió del Casal dedicada sobretot a l'esport base. En el número anterior d'aquest Butlletí de Llagostera s'informava dels diferents equips i responsables respectius. Responsables que per cert treballen entusiàsticament per fer d'aquests petits jugadors uns bons i valuosos esportistes.

I atenció, ja que estem a punt de començar les obres d'ampliació de l'edifici del Casal. Però valdrà més que en parlem en una altra ocasió, no us sembla?

Miquel Vall-llosera i Demiquels
Consiliari del
Casal Parroquial Llagosterenc

XXIIè Aniversari del G.E. Bell-Matí

Aprofitant l'oportunitat que ens brinda el Butlletí de Llagostera, voldríem fer un petit resum del que han estat els actes celebrats pel G.E. Bell-Matí en el seu 22è Aniversari; potser una petita història i alguna anècdota.

La majoria de les activitats que es fan per aquests dies de l'aniversari, solen ser ja tradicionals any rera any: campament, marxa infantil, conferència àudio-visual, etc...

Els dies 25 i 26 de setembre vam fer el campament social a la Pineda Fosca, terme municipal de Cassà de la Selva, on acampàrem uns 30, entre nens i nenes de 7 a 14 anys i 7 monitors. Vam gaudir de bon temps, que ens va permetre de fer moltes coses, fins i tot organitzàrem jocs de nit que ens van ajudar a passar el temps que érem fora, d'allò més bé.

Per al dia 3 d'octubre, diada de l'aniversari de la fundació del grup, hi havia programada la gimcana de bicicletes que, per les adversitats climatològiques, no vam poder celebrar, havent d'ajornar-ho per al dia 10 d'octubre al matí.

El mateix dia 3 d'octubre, a les 9 del

vespre, celebràrem el sopar d'aniversari en el restaurant Mas Roure, on uns 25 socis gaudírem d'una bona vetllada amb molt tiberi, bona gresca, un bon assortit de cançons i un grapat de bons companys i amics que van fer d'aquella, una nit per recordar.

Tal i com s'ha dit abans, el dissabte dia 10 es va poder celebrar la gimcana de bicicletes, en la qual participaren 28 nens, que ens feren gaudir d'un bon espectacle amb les seves habilitats damunt de les bicicletes. Mentre s'estava fent recompte de punts, vam poder riure una estona veient a un dels monitors que volia fer el mateix que els nanos, però sense aconseguir els resultats que esperava.

A les 10 del vespre teníem programada, al local social de la Caixa de Pensions l'àudio-visual "GIRONA-HIMALAYA-87-KANGCHENJUNGA", però a causa d'una avaria en el subministrament elèctric, la vam haver d'ajornar per al dia 24 d'octubre, quan novament per un malentès, tampoc no es va poder celebrar, encara que de moment, la tenim ajornada per a un altre dia que ja es notificarà, una vegada

ens posem en contacte amb els expedicionaris.

L'endemà, dia 11 d'octubre, vam realitzar la Marxa Infantil amb el següent itinerari: Pineda de la font de Panedes, Creu de Romanyà i Font Josepa, amb un total de 6 quilòmetres amb 7 controls, comptant-hi la sortida i l'arribada. El total de participants va ser de 15 equips compostos per dues persones cadascun d'ells.

En arribar a la Font Josepa es va fer el recompte de punts i el lliurament de premis als guanyadors i seguidament, com a cloenda, el dinar de germanor. Un cop acabat l'àpat, uns quants baixaren en cotxe i d'altres van voler fer-ho a peu. Vam arribar a Llagostera cap a les 8 del vespre.

Esperem que amb aquest petit resum, ja en facis prou per tenir ganes d'estar amb tots nosaltres en un futur proper.

G.E. Bell-Matí

ALDITRANS JAPIC

—Servei de Recaderia a:

* Barcelona

* Figueres

* Girona

LLAGOSTERA

C/. Girona, 16
Tel. 83.01.83

BARCELONA

C/. Almogavers, 131
Tel. 300.54.67

FIGUERES

C/. Lleó, s/n.
Tel. 50.55.08

GIRONA

C/. Alacant, 1
Tel. 23.72.00

**SERVEI ESPECIAL
TELEFAX**

Entrevista: Eva González i Colomer

El naturisme com a ciència i forma de vida

No és cap fallàcia dir que, cada cop més, el personal s'adona que ell i la natura ja no són un. Sigui perquè rebenten les adimensionals centrals nuclears o perquè fins i tot la capa d'Ozon hem foradat, hi ha actualment un cert interès de recuperar la idíl·lica relació entre l'home i la natura. Pensem que és per això que el naturisme, com a ciència mèdica o com a forma de vida, cada vegada involucra més gent. Per aclarir aquests conceptes hem parlat amb la naturista Eva González i Colomer. L'Eva és una dona jove, alta i d'ulls verds; des de fa mig any té consulta a Llagostera.

* M'agradaria que ens expliquessis qui sou els naturistes i què és el naturisme?

- El naturisme en principi és medicina natural. Si observem els orígens de la medicina veurem com Hipòcrates tot el que feia era medicina natural i llavors el que han fet els altres metges ha estat afegir-hi química entre mig, que de vegada va molt bé, però que sovint n'abusen un pèl.

Nosaltres els naturistes, que no som vidents ni coses per l'estil, hem estudiat, i a partir de l'ull podem veure moltes coses: físicament com està una persona i també psíquicament si té el cervell afectat. Aquest és un diagnòstic que t'ajuda molt, malgrat que no sigui infal·lible perquè com he explicat moltes vegades a través de l'ull veus allò que està afectat, però no saps el nivell en què ho està.

* Aquest sistema és el que s'anomena "Diagnòstic per l'Iris"?

- Sí, però nosaltres necessitem també altra ajuda. Jo crec que sóc acupuntora, m'ajudo en el meu diagnòstic amb els polsos xinesos.

* Però escolta Eva, vols dir que això de l'acupuntura no és un "cuento chino"?

- Ha, ha, ha!, doncs sí que és un conte xinès que fa cinc mil anys que dura. La ideosincràsia dels xinesos és el que els ha permès de desenvolupar una ciència tan lentament. Perquè hem de pensar que els xinesos no poden obrir un cos humà, ni viu ni mort, era un tabú per a ells; per això varen desenvolupar aquesta ciència que no els obligava a obrir un cos sinó que ho feien mitjançant els meridians que el creuen i bé, això ha necessitat anys i anys d'experimentació dels punts.

* És fàcil de pensar que el naturisme pot ésser una moda, o una sortida als problemes d'un determinat sector com els diabètics i d'altres, i inclús la sortida als soferts hipocòndrics?

- Ara potser sí sembla que està de moda, però actualment estan de moda moltes coses. Si observem Europa veurem com el naturisme no és un "boom" que tot plegat surt i després desapareix, sinó que el naturisme entra a formar part

de la Seguretat Social i es poden trobar els productes naturistes en les farmàcies. A més s'observa com la gent té cada vegada menys interès de viure d'esquenes a la natura.

Sovint nosaltres vivim molt d'esquenes, en tot, i el naturisme és una forma d'acostarse a la font que és la natura.

* Aquests coneixements sobre naturisme, com es poden adquirir?

- Quant a estudis no és que estigui molt bé. Hi ha escoles molt serioses, en les quals necessites un examen d'ingrés, però jo ja anava preparada perquè havia fet uns quants cursos de medicina. Un cop a dins són tres anys durant els quals fas uns exàmens que no són pas per riure.

En un principi hi ha hagut molta picaresca, com escoles que donaven el títol per uns certs calés, com a la Universitat allò d'un examen per l'altre posant el nom de l'interessat...

A part també podem trobar el típic "curandero" que tampoc té res a veure amb nosaltres.

* Entrant més en matèria, podries diferenciar-nos l'ésser vegetarià, i el fet de seguir una dieta macrobiòtica?

- Un metge naturista no ha d'ésser un vegetarià. Això és una cosa que la gent confon molt, però el que passa és que a una determinada persona, sigui per desintoxicar-la o per alguna altra raó, li convingui seguir una dieta vegetariana per allò que dèiem de tornar a la natura i és que si tu a una persona li examines les dents observaràs que no té pas els canins adequats per destrossar carn constantment. El que passa és que podem menjar de tot,

Foto: XAVIER RUIZ

Eva González i Colomer

però nosaltres ens hem acostumat a menjar únicament carn i altres productes químics. D'altra banda un macrobiòtic és una persona, amb la qual jo no hi estic d'acord, encara que la respecto molt, i que menja molta part de cereals, peix, carn. Però com que la macrobiòtica és una teoria oriental en la qual es diu que s'han de menjar els productes de la pròpia terra, els macrobiòtics d'aquí per guarir-se una mucositat han de consumir uns estranys naps xinesos.

* Fes-nos cinc cèntims de l'auriculopuntura?

- Així com l'acupuntura té de cinc mil a sis mil anys, l'auriculopuntura és molt més recent, té tan sols uns cent anys i és una ciència que estudia el cos humà reflectit en l'orella tal i com podem trobar-lo reflectit també en el peu i en la mà; però en l'orella hi podem trobar uns sis-cents punts d'acupuntura dels quals només en fem servir setanta. És un tractament que fem servir per afeccions agudes, mitjançant unes agulles molt petites que es

deixen posades a les orelles per estimular el punt elèctric que cerquem amb un detector que emet un soroll molt particular allà on s'haurà de clavar l'agulla.

* Per finalitzar, t'agradaria afegir alguna cosa més?

- A mi m'agradaria que se sabés que el naturisme, malgrat que pugui semblar una moda sense cap base científica, no és cert. Nosaltres estudiem molta dietètica i això és important, ja que es diu que el 90% de les malalties ens entren per la boca. Cal dir també que jo no ataco l'altra medicina.

Sóc la primera de dir que per un atac de cor, per una pulmonia, per una pneumònia, el que s'ha de fer és córrer cap a la Residència, però per exemple, jo mateixa he estat estudiant uns sis anys i encara sembla que els naturistes siguin uns "pirates". És com si no tinguéssim dret a ser en aquest món, i que fem coses rares. Encara que suposo que el naturisme s'acceptarà com a la resta d'Europa, sovint se n'està una

mica tip, perquè sembla que fem teatre i no s'agafa com una cosa científica. Jo considero que ho és i té tot el dret a ser-hi. És una ciència mèdica que en el cas de l'acupuntura és molt més antiga que la medicina llopàtica.

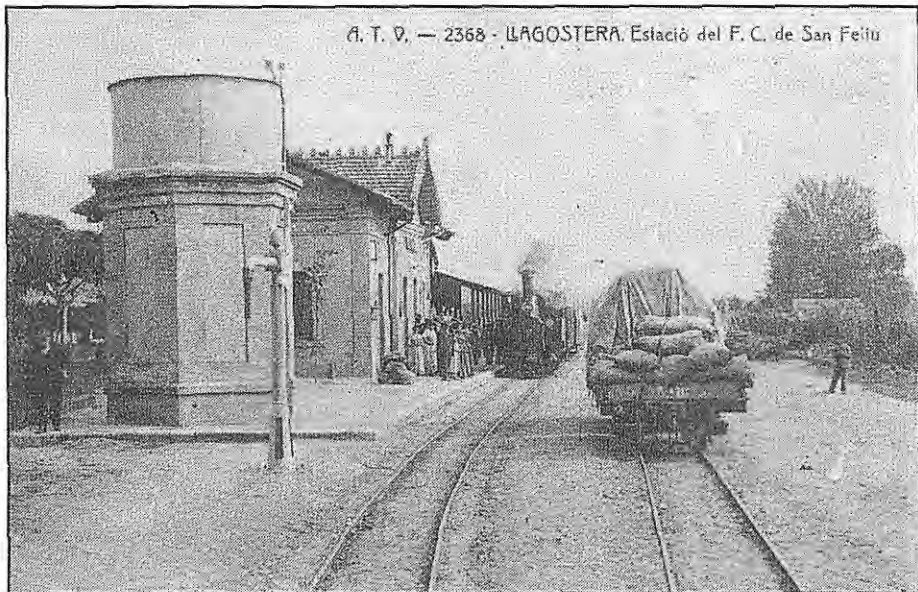
Però jo considero que l'única medicina hauria d'ésser la unió de totes les medicines que, al cap i a la fi van a cercar un mateix fi: guarir i millorar una persona. Totes les que compleixen el jurament Hipocràtic serveixen.

Evocació del "Feliuet", quasi cent anys després

LA col·lecció dels "Quaderns de la Revista de Girona", editada per la Diputació i la Caixa d'Estalvis Provincial de Girona, acaba de publicar la guia "Trens i carrilets", signada per l'historiador gironí Josep Clara. Aquesta col·lecció és ben coneguda dels llagosterens. La historiadora local Dolors Grau hi publicà, fa mig any, la monografia "Llagostera", un quadern on la lletra impresa solvent dedicada al nostre poble era més aviat escassa.

Josep Clara, l'autor de "Trens i carrilets", és un investigador relativament jove, sempre ben documentat i molt assequible: aquests són alguns dels seus mèrits i la garantia de la seva audiència.

(Passa a la pàg. 20)

A. T. V. — 2368 - LLAGOSTERA. Estació del F. C. de San Feliu

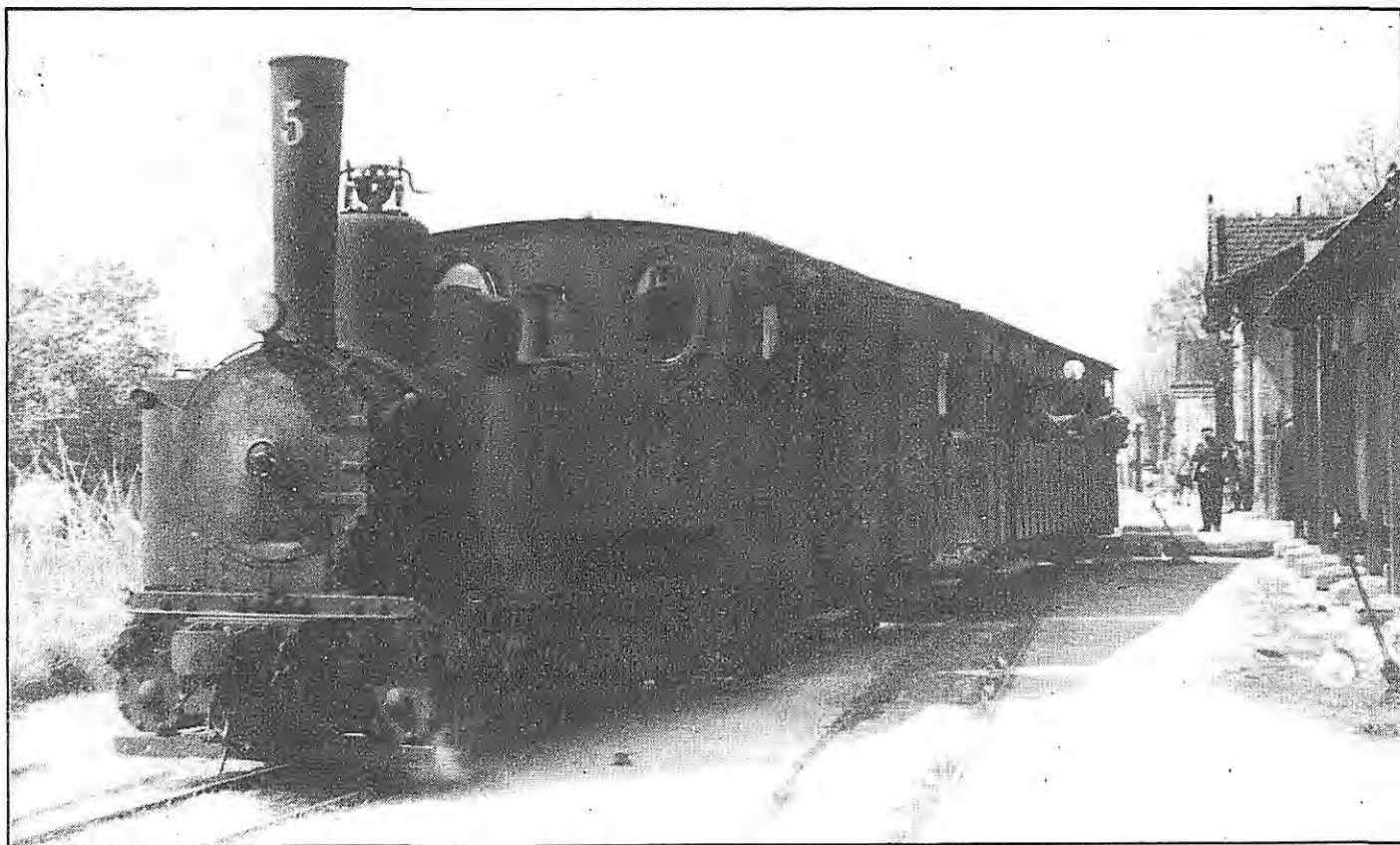
DE GERONA A SAN FELIU DE GUIXOLS

El día treinta del pasado mes de junio inauguró el servicio el ferrocarril de vía estrecha de Gerona á San Feliu de Guixols. Es esta una mejora material de suma importancia, debida principalmente al patriotismo de los guixolenses, que reportará sin duda grandes ventajas á una de las comarcas más industriales y pobladas de nuestra provincia y que hace desear se extiendan pronto iguales beneficios á la parte de la alta montaña, tan falta de buenas vías de comunicación, con la construcción repetidas veces anunciada y hasta ahora no cumplida del ferrocarril económico de Gerona á Olot.

La facilidad que aquella vía proporciona y la manera digna con que la villa de San Feliu solemniza su apertura, celebrando una Exposición de Bellas Artes; hacen que creamos de oportunidad decir sobre una y otra algunas palabras.

Arranca el nuevo ferrocarril de la estación provisional de Gerona, situada al lado del cobertizo de carga de la línea internacional, junto á la carretera de Francia y, atravesando luego ésta, se dirige por el extremo de la calle de la Rutlla á la garganta que forman *les Pedreras* y *Montilivi*, en donde bordea el Onyar siguiendo el trazado del viejo camino de Gerona á San Feliu. En el pequeño lugar, llamado *la Crehueta*, hay un apeadero, pasado el cual se halla el puente de hierro sobre el Onyar, con ocho tramos de diez metros cada uno, y se llega poco después á la estación de *Quart*; que, como las restantes estaciones de la línea, es definitiva, de construcción sólida y sencilla, y tiene al lado un elegante kiosco para escusados. Sigue poco apartado y en dirección paralela á la carretera de segundo orden hasta el apeadero de *Llambillas*,

éste contiguo el camino vecinal que conduce á Riudellots de la Selva en la línea de Francia, y aquí se separa ya muy pronto de aquella carretera para buscar terreno más llano y detenerse en la estación de *Cassá*, que se levanta al SO. de la villa y casi tocando con las últimas casas de ella, después de haber recorrido en treinta y cinco minutos muy cerca de trece y medio kilómetros.

De la estación de *Cassá* á la de *Llagostera*, que son las dos más importantes del trayecto, no se detiene el tren en ninguna parte: la distancia entre ellas es de siete kilómetros, cuatrocientos metros, y se salva en veinte minutos. La única obra de fábrica notable en este trozo, es un puente de hierro, de dos tramos, sobre la riera *Verneda*, de veinte metros de longitud.

Otro puente de hierro, de tres tramos, de diez metros cada uno, habíamos omitido antes de llegar á *Cassá*, sobre el río *Bugantó*.

Al salir de *Llagostera* continua la vía subiendo hasta frente la casa llamada de *Nadal*, á unos ciento treinta metros sobre el nivel del mar, que es el punto culminante de la línea, y al que ha llegado desde la altura de setenta metros á que se encuentra próximamente la estación de *Gerona*; para descender inmediatamente hacia la *Vall de Aro*, ladeando en continuadas curvas la *costa d'en Alou* y las vertientes de *Panedes* entre frondosos bosques de alcornoques: en este trozo se hallan los dos desmontes más importantes de la línea, practicados en roca viva, uno de ellos de diez y siete metros de cota, y un terraplen de veinte y dos metros de altura, siendo el declive máximo de un metro ochenta centímetros. Atravesado un puente curvo de mampostería sobre la riera de *Salenys*, de tres arcos de ochenta metros de radio, para el tren en el apeadero de la *Font Picant*, término de *Belloch*, lugar muy concurrido por la fama de sus aguas medicinales y en el que se han establecido ya dos confortables *restaurants*.

La carretera de segundo orden ha quedado á la derecha del viajero. En la misma dirección se divisan las alturas de *Solius*,

(Ve de la pàg. 18)

No es tracta pas aquí, precisament, de fer un comentari exhaustiu del seu quadern, sinó de ressaltar-ne, tot fultant-lo, els quatre capítols que, dins el vast projecte del seu treball global, dedica a l'enyorat tren de Sant Feliu, en el cor del familiar recorregut del qual, es trobava Llagostera.

Invitem, doncs, a la lectura d'aquesta obra en conjunt, i als esmentats quatre capítols en particular, per la riquesa i precisió de les dades i de les il·lustracions que Josep Clara ens dona del carrilet que, com recorda, quedà enllestí el 1892 —un altre motiu de celebració del ja proper i mític 92—: *"Per servir la indústria de la comarca i per facilitar les comunicacions amb Girona, els guixolencs es mogueren per tenir el seu tren: no volien ser menys que els de Palamós"*.

Malauradament, com molt bé subratlla Josep Clara: *"L'admiració central va decretar la suspensió definitiva del servei a partir de les 0 hores del dia 11 d'abril de 1969"*.

No fa pas tant. Per això, segurament, el record és tan viu encara.

D'altra banda, en queden, dempeus, nombrosos testimoniatges. Si res més no les característiques estacions, que han estat, en alguns casos, habilitades per altres funcions artístiques i socials.

Joaquim Botet i Sisó

En el moment de l'evocació a què ens convida Josep Clara, voldríem completar aquestes ratlles amb un important i poètic text publicat el juliol de 1892, en inaugurar-se la línia, a la "Revista de Girona" de l'època per un altre historiador: Joaquim Botet i Sisó, que formava part de la fecunda generació d'investigadors gironins de finals del XIX, els quals foren, d'alguna manera, els avis i els precursors del nombrós grup d'historiadors amb què compta Girona i les seves comarques en l'actualitat.

Donem a continuació aquesta singular, ingènua (llegida avui) i lírica descripció del "viatge" textualment i en castellà, la llengua en què fou publicada.

Enric Marquès

con su arruinado castillo y sus restos de monumentos de épocas primitivas, que pueden visitarse bajando en la inmediata estación de *Santa Cristina de Aro*. Ocho minutos más tarde se encuentra la de *Castillo de Aro*, con sus grupos aislados de viviendas escalando la ladera de la montaña y aproximándose sucesivamente al mar, que aparece por primera vez en el fondo del horizonte. Otro puente de hierro sobre el Ridauro, de cuatro tramos y cuarenta metros de longitud, dá paso á la vía para ascender por la série de colinas que impiden la vista de la villa de San Feliu, desde cuyo trayecto se domina la bonita playa de San Pol, y momentos antes de llegar al término del viaje, se cruza por delante de un espacioso edificio de nueva planta, sobre cuya puerta se lea *matadero público*, que predispone el ánimo favorablemente respecto de la importancia y buena administración de la villa. El recorrido total es de poco más de treinta y nueve kilómetros, y el tiempo empleado en él de dos horas. La comunicación entre las estaciones se verifica por medio de tres hilos telefónicos.

La estación de San Feliu de Guíxols es la principal de la línea. Se halla á unos catorce metros de elevación sobre el nivel del mar, y en ella tiene la Compañía su edificio para máquinas y talleres de recomposición del material, en los cuales hay un motor *Alexander* de fuerza de veinte caballos; sus andenes para carga, cubiertos y al aire libre, y su tinglado para repuesto y guarda de vagones. El material móvil que ésta posee lo constituyen, por ahora, cuatro locomotoras de la casa Krauss y Compañía de Munich, quince coches para pasajeros y treinta y tres para carga; siendo los primeros muy cómodos y elegantes. El coste de la línea ha sido en junto de quinientos cincuenta mil duros, á poca diferencia. Estos son los datos que podemos ofrecer á los abonados á la REVISTA, gracias á la amabilidad de nuestro buen amigo D. José Llorens, uno de los individuos de la Junta administrativa.

JOAQUÍN BOTET Y SISÓ

La pau retorna a casa

ÉS probable que en algun moment coincidissin els seus esguards i les pupil·les d'un, emmiralléssim el gest absort de l'altre, que alcessin els ulls amb posat d'apòstol cercant entre gravats del cel-ras la paraula divina. En tot cas, però, era només durant el lapse d'un sospir, immediatament abocaven les mirades de nou a terra i els deixaven transcórrer embolicades en els dibuixos del mosaic o les aturaven perdudes en els racons de la sala d'estar.

Planava un silenci de densitat metèlica, un mutisme encolat que cap dels membres de la família gosava trencar.

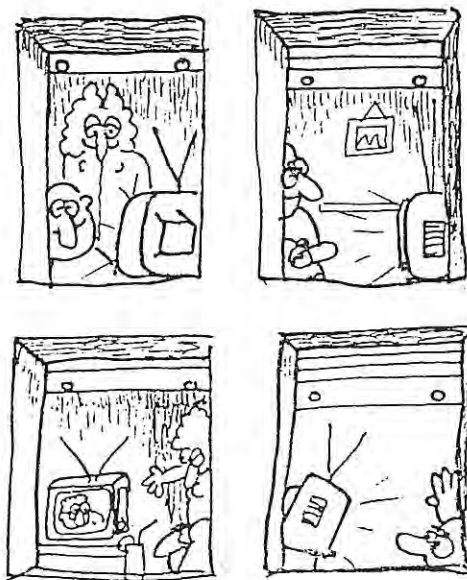
Resultaria difícil calcular quants minuts, hores tal vegada, mantingueren aquesta actitud. I si algú, cronòmetre en mà, ho hagués controlat de res ens serviria conèixer la xifra. El temps és matèria subjectiva, relativa com diria Einstein. Res tenen en comú dues hores d'emoció amb dues d'angoixa, cap paral·lelisme podem establir entre deu minuts de plaer o deu de dolor.

Hores o segons, semblava que haguessin consumat una cadena perpètua quan el pare finalment es decidí a enraonar. No en tenia ganes, ni sentia necessitat de dir res, era el pes de la responsabilitat, la voluntat d'exercir amb dignitat el càrrec de cap de família. Acomplí el preàmbul ineludible en aquests casos i s'escurà la gola abans d'intentar racionalitzar, vacil·lant el penós moment que vivien.

- En fi... a tots ens resulta difícil... És dur aprendre a prescindir de la seva companyia. Estarem d'acord que és l'ànima de la casa, el centre de la nostra atenció. Cal confiar que aviat tornarà a estar entre nosaltres, que aquesta absència que ara ens sembla irreparable és només temporal. Mentrestant caldrà resignar-nos i afrontar la situació amb valor. No voldria semblar pompós, ni artificialment trascendental però permeteu-me assegurar que una família unida és l'únic lenitiu en circumstàncies com les presents.

Havia sentit mil-i-una veus autoritzades elogiant la comunicació, garantint que és fonamental en totes les relacions humanes i especialment indicada per estrènyer els llaços familiars.

Procurant posar en pràctica aquest

precepte elemental, s'interessà per les classes de piano de la seva dona i descobrí que feia dos mesos que havia deixat la música per un gimnàs, interrogà al fill les possibilitats d'entrar a la facultat de Dret i ell aprofità per assabentar-los de la decisió d'abandonar els estudis. La vida és curta i pensava sobreviure intensament tocant la guitarra en un grup de heavy. Acabava d'esclatar una crisi familiar. La seva dona indignada li exigia explicacions d'on caram tenia el cap mentre ella li relatava les dificultats per accionar les tecles del piano sense deixar de fer ganyotes. Ell, irat, clamava que després de 20 anys d'esforç a dotze hores diàries no pensava permetre que el seu fill fes el brètol amb quatre austrolopiteus que es dediquen a estovar una guitarra. La nena, en una elecció discutible, considerà que calia aprofitar la confusió per anunciar que s'ho feia amb un home separat pare de dos nens preciosos de la seva edat. Nena!! Qui és que el mataré!!

Xiscles, rebecs, cops baixos orals, insults, retrets, referències poc elegants a la lactància. L'aldarull s'estengué durant deu minuts, dels llargs, fins que un PROU!! operístic del pare imposà novament el silenci.

- Resulta obvi que no podem viure sense ell, que en aquesta casa no regnarà l'harmonia fins que no torni.

S'aixecà resolt i amb aquell pas

ferm que és símptoma d'idees clares, sortí al carrer s'enfilà al cotxe i es dirigí a la botiga d'electrodomèstics.

- No penso sortir d'aquí si no és amb el televisor reparat. Està en joc el futur de la meua família.

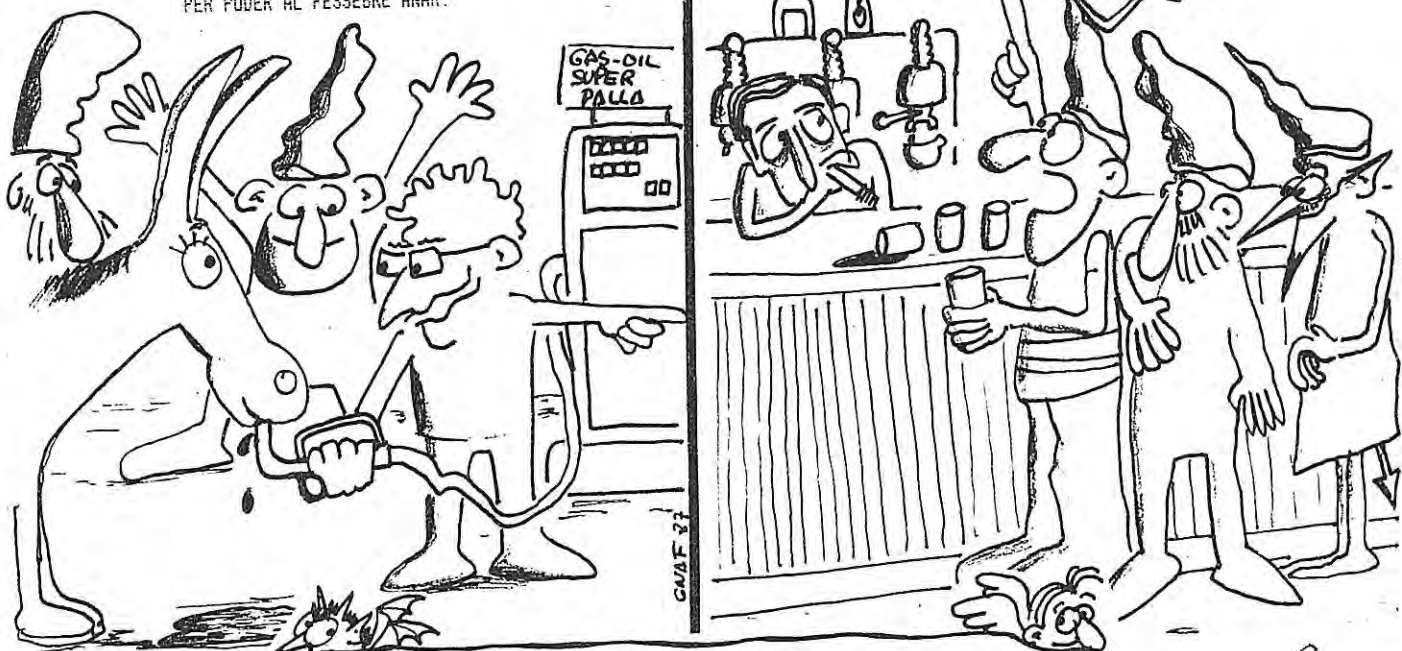
L'home de la botiga era un d'aquests comerciants especialment dotats per treure profit de les necessitats de la clientela. Li digué que l'avaría era greu, que no li garantia el funcionament, que en qualsevol moment podia tornar a fallar... Aconseguí que el nostre atribolat cap de família retornés a casa amb un televisor nou.

Minuts després, a la sala d'estar, el connecta a temps de veure la pel·lícula de la tarda. L'atenció de tota la parentela es concentrà en el rectangle prodigiós.

El pare, emmotllat a la butaca, observà assossegat aquella commovedora estampa domèstica. La pau retornava a casa.

DOS PASTORS, COM CADA ANY,
ARRIBAREN A LLAGOSTERA.
PREGUNTAREN A LA GASOLINERA
PER PODER AL PESSEBRE ANAR.

SOTA UN CAP DE SENGLAR
ES DESVETLLA LA XERRERA
I EL DIMONI QUE TAMBE HI ERA
DE TOT SE'N VA ASSABENTAR.

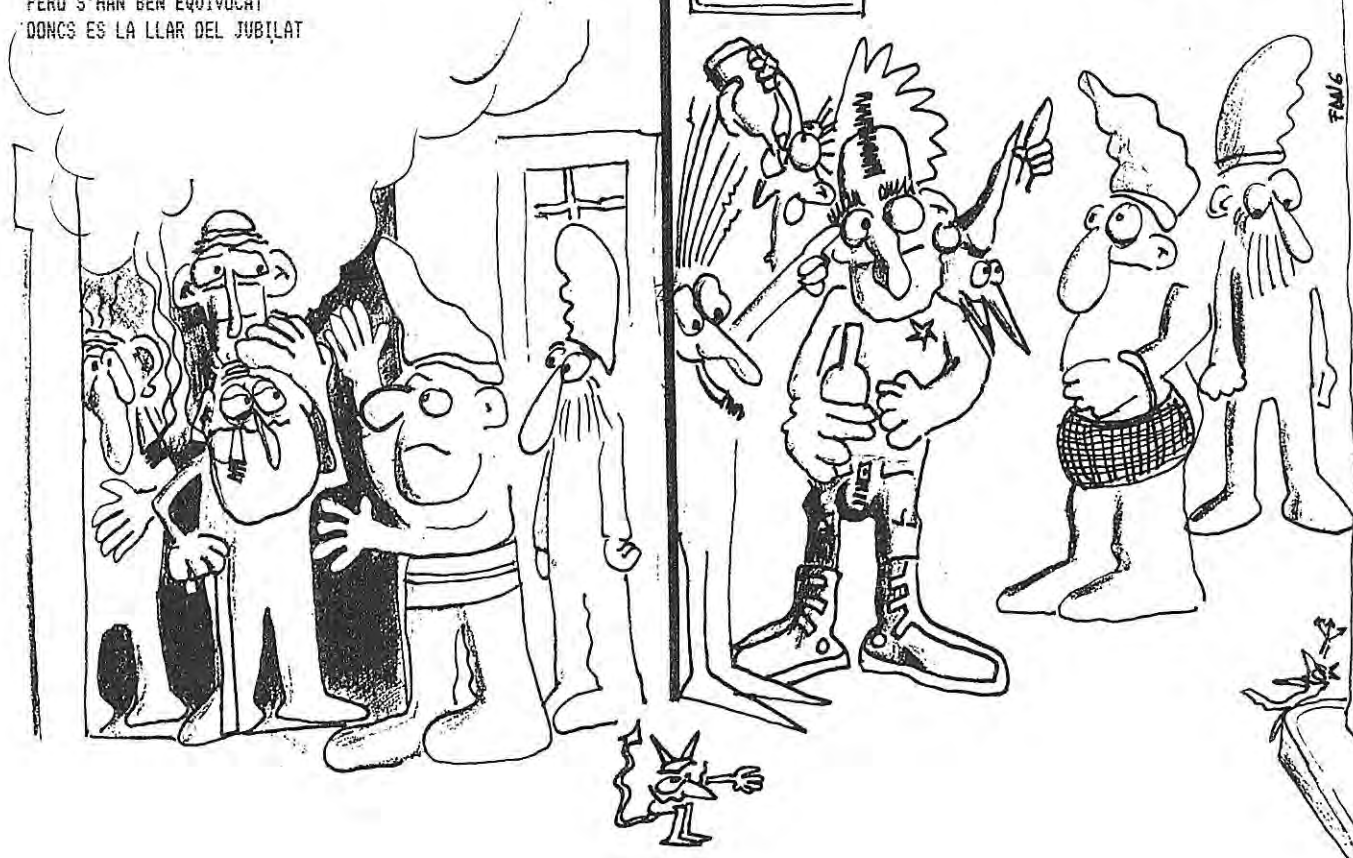

Els Pasturats

"FANG"

CONDUITS PER L'ESCALFOR
ARRIBAREN A UNA LLAR,
PERO S'HAN BEN EQUIVOCAT
DONCS ES LA LLAR DEL JUBILAT

PENTINEU-VOS PUNKIS DE LA CRESTA,
QUE A BETLEM HI HA UNA FESTA.

PERO EL DIMONI TRAPASSER
ELS PORTA CAP AL CAGANER.

I EL DIMONI SANDARRA
ENVIA ELS DOS PASTORS
DE CAPS A LA GOTARRA

PATAXAAMMM! PATAXUUMMM!
HAN ANAT DE PET A LA FARUM!

PERO EN EL FONS D'UN FORAT
LA LLUM DE L'ESTEL HAN GUIPAT
LA RATA QUE SE'N FOTIA
RAPIOAMENT HA CALLAT

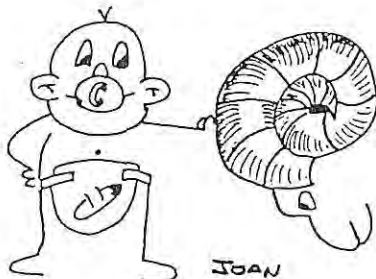
I AIXI ELS PASTORS, PER XURRA,
HAN VIST, UN COP MES,
EL BOU I LA BURRA.

Astres, selenites i estrellats

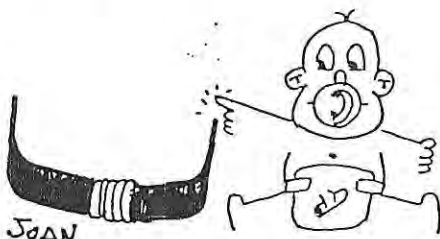
Aries: (21 de març - 20 d'abril)

Tindràs unes vacances de Nadal molt distretes, vindrà tota la teva família a dinar, sopar... a casa teva, i hauràs de passar-te tot el dia a la cuina, si vols quedar bé amb els teus. Si ets home, limita't a seure't al sofà, esperant si et toca la rifa, no cal que moguis un dit per fer quelcom de profit, els teus, segur que t'ho agrairan. No caldrà ni que surtis al carrer per gaudir d'un bon Nadal, a casa t'enviaran felicitacions i et trucaran. Ja saps que el Nadal és un bon temps per estar en família, gaudeix.

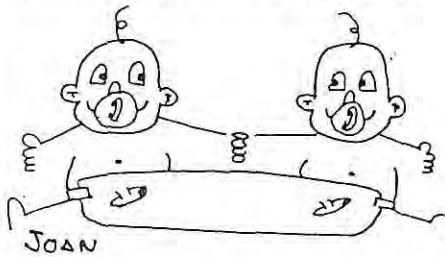

Taure: (21 d'abril - 21 de maig)

Vacances!, vacances!, vacances!, ja tens raó, temps de vacances per a tots, però no cal que pensis que després vindran dies de treball, surt!, mou-tel, distreu-tel, però molt alerta, perquè en aquesta època de l'any, hi ha moltes celebracions i és allò que el xampany, vi i altres, pugen al cap, de totes maneres, no facis cas als que et diguin, no beguis! El Nadal és temps d'alegria i de mam. Aprofita, només hi ha un Nadal a l'any.

Bessons: (22 de maig - 21 de juny)

Segur que per Nadal intentaràn enganxar-te, vés molt en compte, el teu problema és que en ser doble, tots se n'aprofitaran i voldran que els matis el gall, dient que mentre un de tots dos l'aguanta, l'altre li pot clavar el ganivet, millor que ho faci un altre, no t'ho aconsello. Fes que s'adonin que les teves possibilitats es decanten cap a altres llocs: cantar a dues veus, menjar i beure com dues persones i és clar, al final veure-ho tot doble. Un consell és que no marxis de viatge, et pot costar molt cara la broma, millor que t'estiguis per aquí i els diners els empris a fer regals a tothom. Realment, tens molta sort ser dos en un.

Càncer: (22 de juny - 23 de juliol)

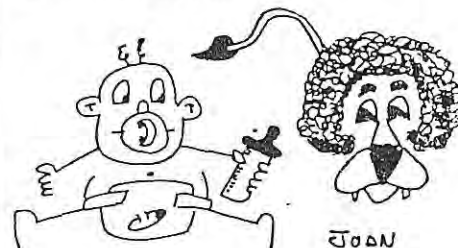
Deixa de banda la lluna en aquests dies, jo de tu em passaria a Júpiter, és un dels planetes que promet més en aquesta època de l'any, tenint en compte que regeix les sogres, per tant, marxa de vacances a casa de la sogra, si no en tens, no hi vagis; et cuidarà molt bé. Ara no pots badar, si ho fas, ja t'ho explicaran, res d'anar enrera. Surt cada dia, i més a la nit d'Any Nou, t'esperen sorpreses que si et quedes a casa, no les viuràs de la mateixa manera, ni amb la mateixa intensitat. Procura no dormir durant les nits, si vols fes-ho durant el dia.

Lleó: (24 de juliol - 23 d'agost)

Aquest Nadal gaudiràs de moltes possibilitats per passar-t'ho d'allò més bé.

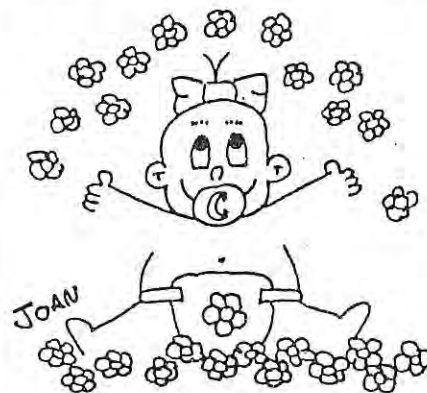
El Nadal serà el dia més fluix perquè et sortirà un compromís d'aquells tan pesats i no podràs dir que no, encara que te n'estaràs morint de ganes. Per Sant Esteve, et quedaràs adormit en el sofà a causa del cansament del dia abans, no sortiràs ni per anar a felicitar el veí, tindràs un mal de cap molt fort, que dormint et passarà. El dia dels Sants Innocents et faran una innocentada molt pesada, tant que l'endemà no voldràs sortir de casa teva de vergonya, això serà el matí; al vespre tampoc i encara durarà fins el dia de Cap d'Any. El nou any el començaràs amb més bon peu (no et queixis!) alerta amb l'escala que puja al pis de dalt!

Com pots comprovar tens moltes possibilitats, aprofita!, no sempre se'n tenen tantes de bones.

Verge: (24 d'agost - 23 de setembre)

Heu de fer bondat, aquesta vegada més que mai, ja que per aquestes dates sou protagonistes del pessebre. Comprèn que t'has de portar com a tal

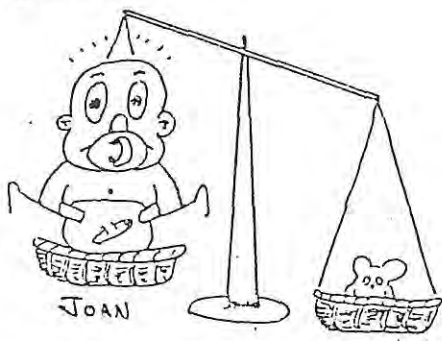
figura, pensa que no et convé fer excessos.

Per Nadal, tots te l'adoraran, però no per això, et pots permetre el luxe de fer i desfer a la teua manera; són molts dies de vacances i s'ha d'anar a complir, tu ja ho saps això. Com a molt t'aconsellem que si vols sortir, ho facis el dia de Cap d'Any. Aquest, sobretot, gaudeix-hi, ja que serà l'únic que estaràs en condicions. Juga! sobretot, juga!, tens les estrelles al teu favor, amb la loteria, és clar.

Balança: (24 de setembre - 23 d'octubre)

Ara sí, ara no, què fots? Tu creus que així podem anar bé? Aquests dies et sentiràs molt equilibrat, o almenys a tu t'ho semblarà, més del que ho estaves fins ara. Et convé anar de vacances, córrer molt de món, fer una escapada, moment de bones oportunitats, pesa-les totes, no te'n deixis ni una, totes són perfectes per a un bon funcionament.

Compra números per a la rifa, potser et tocarà, tens un 99,9 % de possibilitats que no et toqui, però si no jugues, no podràs comprovar-ho. En cas que guanyis (que ho dubto), pensa que no ets sol en el món i tens molta gent al teu costat, en cas que no et tornin ni els diners, pensa-ho igualment.

Escorpió: (24 d'octubre - 22 de novembre)

Repartiràs alegria entre tots els teus amics, tots voldran estar al teu costat, però hi haurà un petit problema, tu no voldràs estar amb ningú. Acaabaràs per accedir i tothom vindrà a casa teua, això serà constant i tu per fer-los contents, organitzaràs una festa amb "molta marxa", els veïns, en sentir gresca, vindran i també es quedaran. D'aquesta feta, casa teua serà

un bon punt de reunió. No tindràs intimitat, però tots t'estimaran molt.

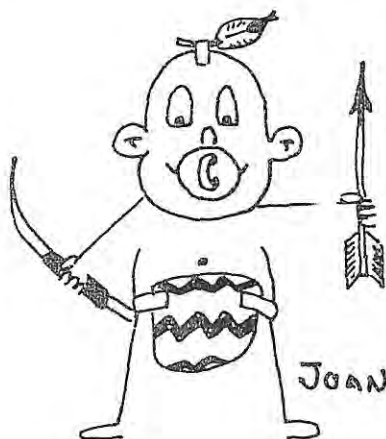
T'aconsello com a amic, que el primer que facis, sigui canviar-te de casa. A la porta, posa-hi dos gossos ben grossos que mosseguin. Deixa pas, per poder-ne fugir tu, si et cal.

Bons moments!, excel·lents moments!, magnífics moments!, per a l'amistat i la gresca.

Sagitari: (23 de novembre - 21 de desembre)

No et pensis que ets més guapo que els altres, per ser mig ase mig bèstia; per aquests de la teua espècie, també hi ha festes de Nadal. T'esperen dies de molta marxa, vés alerta que no s'esquivi el cavall i et quedis desprotegit, de totes maneres, no et quedis a casa, surt!, els cavalls no estan fets per viure a dintre, necessiten camp per córrer, camp per córrer!, això és el que et convé. Menja torrons, neules, ara és temps de vaques grasses, ja vindran altres èpoques més fluixes. Sobretot belluga't, mou l'esquelet.

Capricorn: (22 de desembre - 21 de gener)

Tu ets el que t'ho mantes més bé, per aquestes dades celebres el teu aniversari, i ets dels més privilegiats de tots. Et convé no parar ni un moment, vés de marxa al matí i al vespre, millor que no "t'apalanquis", si ho fas, ben segur que no t'aixecaràs. Aparta't de les cadires, sofàs i butaques còmodes, tira-les per la finestra si cal. No tindràs necessitat de dormir, si ho fas, serà per vici, millor que te n'allunyis d'aquests tipus de vicis, no et portaran enlloc. Dormir és un sinònim de perdre el temps, i això no va amb tu.

Excel·lents moments per a celebracions, especialment si és el teu aniversari.

Aquari: (22 de gener - 21 de febrer)

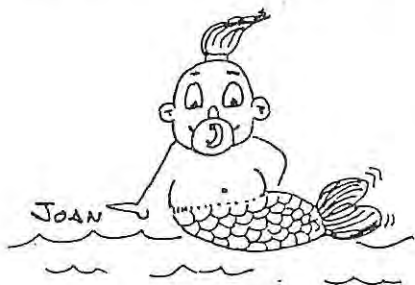

Per anar massa de pressa, ja has vist què ha passat, tota l'aigua per terra, i ara què farem? El teu "gran" problema és que vols fer moltes coses a la vegada, però és quasi impossible. Treballa!, si és això el que et preocupa, reserva't les nits per gaudir del bon ambient. Nadal serà una gran nit per a tu, promet!, estalvia fer les feines més dures, encara que sabem

que t'agrada, deixa-les per als altres "colegues".

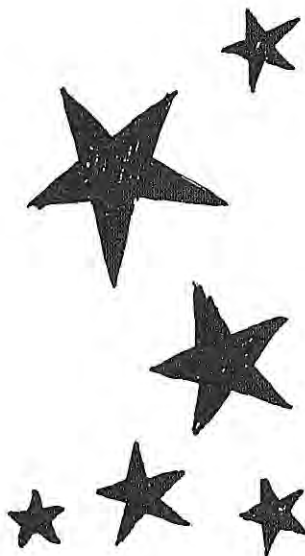
Com bé pots comprovar el teu signe "AQUA" JA T'HO DIU BEN CLAR, AIGUA!!! doncs fer-ne cas d'aquest consell, si hi penses, t'ajudarà a no provar, escolta bé, no *provar!* ni xampany, ni cap beguda alcohòlica, allunya-te'n, et podria fer molt de mal al teu debíl estómac.

Peixos: (22 de febrer - 20 de març)

Ep nois!, a veure si d'una vegada us poseu d' acord i aneu cap al mateix costat. Deixa estar el teu company i per una vegada a la vida no l'escoltis, digues-li que encara que siguis d'aigua també t'agrada el *beure*. Millor que surtis sempre, si pot ser no et perdis ni una nit, no fos cas que ho païssis picis, i t'ho estiguessis retreient tots els dies de vacances.

Aneu a la missa del gall per netejar-vos la consciència que ben segur que la teniu molt bruta, és clar, fent tot el que feu, qualsevol està tranquil.

Mag d'ós

Les innocentades que no seran

Llagostera Independent!

Saben que estem en un poble de molta marxa, no seria d'estranyar que qualsevol dia ens trobéssim una duana a la pujada d'Alou, una frontera a les Banyaloques i un pas a nivell a l'escorxador. I ja ha arribat el moment, ja la tenim aquí—LLAGOSTERA INDEPENDENT—. Cal mostrar la nostra marxa, ja n'hi ha prou de "cardar" el camp. Si volen "algo" que vinguin! que els esperem! Els de Cassà els deixarem pagar una quota mínima, els de Caldes ja podran arribar amb el tren que també ens hi passa i els altres ja s'entendran a la duana. Però, voleu saber el que uns servidors, pel que fa als de més marxa d'aquest poble faria pels seus feligresos? Doncs bé, hom faria un tancament general de les esglésies de la vila durant una setmana. I això companys, no em digueu que no seria una gran putada.

Giorgina

L'ampolla

Voldria que aquest dia, tothom del poble passegés pels carrers envidriats i transparents, que tot fos rodó i maco. Que miressin al cel i damunt d'ells hi hagués un "descomunal" tap de suro. Quan el jorn s'acabés obriria l'ampolla i els deixaria sortir.

"Bottle"

Alehop!

Faria vestir el capellà, amb una sotana de color fluorescent, o un color que es veïés des del puig de les Cadiretes, o sigui, un color d'aquells "Fuà", "Fuà", i el faria passejar pel repeu que hi ha dalt del campanar i fer proves; com per exemple: Fer-lo córrer darrera la majordoma, saltar les boles com si fos el poltre, agafar arrancada i !!alehop!!!!... caigui on caigui.

L'estroncat

Ban

En coneixement de tots els vilatans es fa saber que el dia 31 de desembre de 1987, dia de Cap d'Any, se celebrarà una revetlla a la sala d'actes de l'Ajuntament local, a les 10 del vespre, GRAN SOPAR.

Amenitzarà la vetllada:

"El batlle, els municipals i tot el consistori en ple".

Revetlla fins altes hores de la matinada.

Entrada gratuïta.

Per més informació

Telèfon 831111

Xona

Concurs de culs (no de cults)

Avui, a les 6 de la tarda, tindrà lloc a la Plaça de Catalunya de la nostra vila, el primer concurs de culs de la comarca.

Aquelles persones que tot mirant-se'l ciudadosament davant d'un mirall, hagin decidit que el tenen graciós, poden inscriure's al matí al c/. busca i no em trobis, núm. 3.

El guanyador tindrà l'opció de presentar-se al:

"First Culs Competition" (New York), on s'escollirà a escala mundial: el millor "pompis" del món.

Anima't i participa!

Nota.— Absteniu-vos culs amb "gr-nets"

"L'enrojat"

Metrópolis

Avui, dia 28 de desembre, a les 7 de la tarda hi haurà la inauguració de la xarxa de comunicació que ha de fer canviar i revolucionar el tarannà de tots els llagosterencs.

El Consistori en ple assistirà al solemne acte de posada en funcionament de les quatre línies de Metro que enllaçaran veïnats i desnivells. De moment podran gaudir d'aquest avenç els veïns de Pocafarina, Rera Mur, can Gotarra i Carretera, encara que no es deixarà de treballar fins aconseguir que tot el subsòl llagosterenc estigui barrinat i transitable.

Sens dubte aquesta facilitat de desplaçament farà que la comunicació entre els vilatans s'enriqueixi i la vida

social en surti molt beneficiada, poden ésser testimonis, de primera fila, en tots els actes, sens haver de preocupar-se per les pujades i baixades.

F. de la C.

Sorteig especial promoció Lotto 6/49

Recolliu a qualsevol Banc o Entitat d'Estalvi de la vila, la vostra butlleta per a una aposta de franc a la Lotto 6/49.

Bar el Carril
Passig Romeu, 2
Llagostera

Déu

Els extrems es toquen

Jo mai no he pensat que tots fóssim iguals, però tampoc crec amb el millor o pitjor, ni amb els bons i els dolents, si més no, tothom ha de respectar l'altre i prou, però el pitjor d'això és que sovint, qui més predica, menys ho practica. Per això, entre altres raons m'encantaria poder tancar amb pany i clau dintre de qualsevol recinte dues de les tribus més típiques i oposades del nostre poble. Tancaria junts, encara que només fos un dia, les "hermanes" amb el grup de joves punks que hi ha en el nostre poble.

Penso que podria ser profitós per a tots plegats l'intercanvi de coneixements i d'impressions entre tots dos grups. Ja s'ho faran...

Tótmes

Civilitzat, tanmateix

La innocentada més trepidant, divertida i interessant que pogués ocórrer mai a una persona, seria posar-se d'acord tot una comunitat o poble per pensar, actuar i comportar-se com gent civilitzada amb aquella persona.

La víctima de la innocentada quedaria sorpresa, esglaiada, i el més normal seria que abandonés esporguida aquella comunitat de sants folls.

Ha d'ésser una experiència realment sorprenent, excitant i fins i tot hiperbòlicament enfollidora viure envoltat d'una comunitat civilitzada.

Jathofaré

Joan, el còmplice

Jo, innocent de mi, m'ho creuria si em diguessin que el Col·lectiu del Butlletí té un local nou per treballar-hi i fer festetes sense que ningú ens empenyés i els veïns no s'assabentessin que hi som.

D'aquesta manera treuríem una revista cada mes, puntualment, a tot color i amb molts dibuixos i acudits. Els subscriptors estarien contents i els que no ho fossin, pobres, es moririen d'enveja i anirien a compar-lo d'amagat a can Llinirós amb la complicitat d'en Joan que no ho diria a ningú ni que el matessin.

Somiallunes

Carolina Malagon
(13 anys)

Plana infantil de Nadal

Hem preguntat als nens i nenes més grandets dels dos col·legis que opinessin sobre un Nadal diferent. Els resultats són molt interessants, tant a nivell literari com social.

Col·lectiu de Redacció

Els vells records

Els camps són nevats; la plaça és tota il·luminada per petits llums de colors. Les teulades que abans eren tan vermelles ara són blanques del tot i els arbres, tan grossos i amarronats, també, els nens es diverteixen jugant amb la blanca i gelada neu. Els cotxes amb por de reliscar passen lentament per la carretera. I jo, passejant tranquil·lament admiro els bells paisatges Nadalencs. Veig com el cel es va enfosquint i la gent va desapareixent dels foscos carrers. El fum surt de les xemeneies i es va confonent amb el negre color de la nit. Sí, ja és tard. Torno cap a casa. Allí m'esperava la meua família, la meua estimada llar, els vells records... Sí, els vells records nadalencs de cada any. Records alegres que enyoro però sé que aviat ho tornaré a passar molt bé, com tots els Nadals. No crec que aquest sigui diferents per a mi.

Betlem Comas i Barra
(13 anys)

Ara, ja no em passa

El Nadal diferent que he viscut, va ser el primer Nadal de la meua vida. Els meus avis m'explicaven contes i cantàvem cançons. El meu cosí em va ensenyar a fer cagar el tió i em va agradar tant que no volia que deixés de cagar. També em van ensenyar a fer el pessebre, però era un desastre perquè ho destrossava tot i l'havien de tornar a fer. L'arbre també. Ho feia malbé tot. Em queien les boles i es trencaven. Els reis no em feien gaire gràcia i no dormia pas sempre aquell dia, però això era abans. Ara, ja no em passen aquestes coses.

Joan Soler i Déu
(13 anys)

La mare

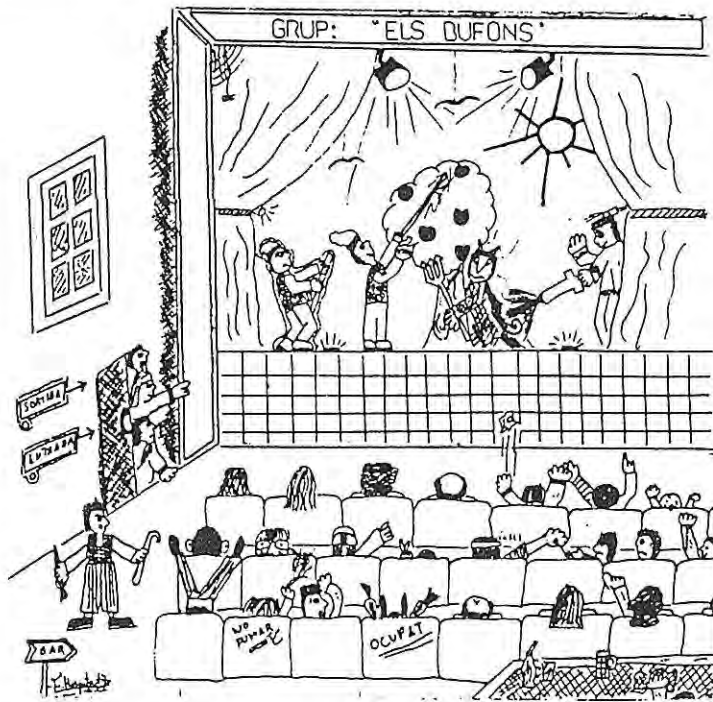
No recordo molt bé l'última vegada que vam estar tota la família junta; suposo que era massa petita...

Arribo a casa i la mare no hi és, tan sols hi ha el pare assegut a la cadira llegint el diari amb cara tristonera. No cal preguntar-ho! La nit de Nadal la mare treballa. És com si se'm trenqués el cor en mil trossets. Sopem. El pare intenta que ens alegrem, però, sense la mare, tot és diferent. Ens proposa d'anar a visitar el pessebre vivent, però, i la mare?

No, no em ve de gust; és com si em faltés un sisè sentit. Com si ella em donés les forces per poder parlar i caminar. Aquesta nit quelcom estrany succeïx a casa.

No sento parlar la mare. Corro desesperadament buscant una cosa que sé que no trobaré, una cosa que no desitjo que manqui a ningú la nit de Nadal... la Mare.

Susagna Pons i Martínez
(13 anys)

En Pepito Paperines

Hola amics! Sí, sóc jo, l'esperit d'en Pepito Paperines i Bofarull. He vingut d'un altre lloc per explicar-vos la història del Nadal viscuda per en Pepito Paperines i Bofarull.

Era un noi molt entremaliat, fins al punt d'anar al rebost d'amagatots i menjar-se gran part dels torrons i d'altres pastissos i dolços destinats a les festes.

Un dia, els seus pares decidiren donar-li un escarment per veure si canviava de manera d'ésser. I bé, això resultà amb tant d'èxit que va canviar radicalment. Ara era un nen normal i corrent.

Per a ell, els nadals eren avorrits, monòtons. Sempre les mateixes Nades, el mateix arbre i les mateixes figuretes del pessebre del seu pare. Aquelles figuretes de fang quasi despinades i trencades, aquelles del seu pare quan era petit.

Ell creia que cada any era el mateix. Fins que un dia decidí fer una festa més gran i sonada. Amb el mateix pessebre i aquella taula, sí aquella mateixa taula que li duia tants de records. Sota aquella taula, ell s'amagava mentre menjava els torrons del rebost. Sí, aquella taula que dintre d'uns anys serviria per estelles pel foc, aquell arbre que seria bo per cremar i aquelles figuretes que tard o d'hora serien llençades a les escombraries.

Però encara que foren monòtones eren bones per recordar.

L'avi i el piano

Nadal, Nadal, qui pogués tornar temps enrera!

Sóc un piano. Abans quan l'avi encara era un noi amb ànsies de viure i amb tota una vida per davant, per Nadal tota la família estava junta i ell treia de mi unes esplèndides melodies. El gran, el petit..., tots cantaven cançons nadalenques i després sospiraven tot mirant el foc mentre la neu queia del nostre cel.

I ara em paro en el temps i penso, on han marxat aquells Nadals? És que mai més podré revivre aquella joia,

aquell encant? Certament, no ho sé; i crec que sempre que m'he fet eixa pregunta, l'he deixat en blanc. Ara, els miro: la dona tot el dia fa menjars, el noi sempre està fora, que si amb el negoci, i l'avi tothom l'ha deixat per un inútil. Aquell home que anys enrera havia portat l'alegria en aquesta casa, ara restava quiet, en una butaca, ple d'angoixa i de melancolia. De vegades se m'acosta, em mira i una llàgrima llisca per l'arrugada pell.

No és pas que aquesta família no celebri bé el Nadal, sinó que potser li donen a aquestes festes, un aire molt festiu: xampany, torrons, televisió, i és tot això el que fereix el pobre avi. Ell voldria un Nadal en que la família es trobés ben unida, on el nom de Jesús no hi manqués, on un Betlem restés immòbil en una taula recordant el naixement de Crist.

I jo us pregunto: viviu el Nadal com aquesta família? o viviu el Nadal com el voldria viure l'avi?

Fem doncs, aquells Nadals inoblidables, aquells Nadals tan plens de joia i d'amor.

Sols us desitjo que com jo pugueu viure aquestes dates: de primer plat un punt de cristià i de segon, xampany i d'altres per a celebrar-ho.

Núria Capdevila (13 anys)

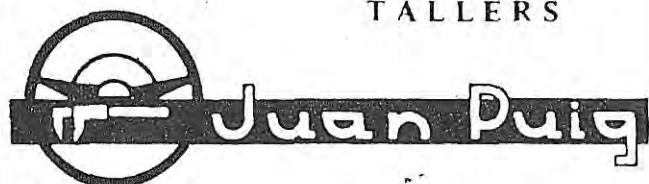

M. Angels Grabulosa

8è. E.G.B.

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 830141

TALLERS

SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830389

LLAGOSTERA
(Girona)

ARA ÉS L'HORA DE COMPRAR

Cases de Protecció Oficial
Grans facilitats de pagament

DIHABSA ADMINISTRACIÓ, S. A.

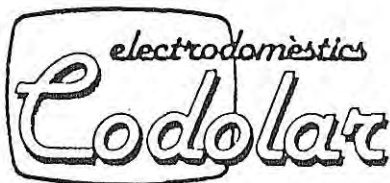
Fivaller, 20 - Tel. 83.09.00 LLAGOSTERA

DISC-MUSIC

Discs · Cassettes · Posters · Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25 LLAGOSTERA (Girona)

Som especialistes en electrodomèstics

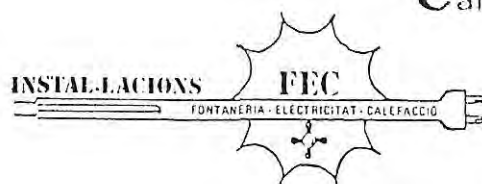
C/. Camprodón, 11 Tel. 83 04 77 — LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de Fontaneria

Electricitat

Calefaccio

INSTAL·LACIONS

Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83.04.96 LLAGOSTERA

motos jorma-7

Venda i reparació de
MOTOS - MOTOCULTORS
MOTOSERRES - BICICLETES

Passeig Tomàs de A. Boada Borrell, 10
Llagostera

**Construcciones
JOSE
Ramirez**

Urbanización "Cal Curt"
Teléfono 830226

LLAGOSTERA

Reflexions sobre el menjar

L'escudella i carn d'olla de Nadal

Si en la darrera reflexió vàrem prometre parlar del sofregit i la picada, en la present ho mantenim i ho ajornem per a la propera, ja que creiem que és important tenir les idees molt clares en aquest sentit, per aconseguir elaborar amb una certa dignitat la majoria dels nostres plats.

Sense adonar-nos-en, arribem un altre any a les Festes de Nadal. Això fa que avui dediquem aquest espai a parlar de l'escudella i carn d'olla, plat qualificat en molts ambients de típic i tradicional de la diada.

Aquesta tradició ve donada pel fet que durant molts anys la sopa d'escudella i una carn d'olla més o menys carregada ha estat la base de l'alimentació en el nostre país. La gent gran diu que normalment abans hom menjava escudella cada dia, menys els diumenges, que es feia un arròs. A la nostra vila, he observat un cert costum de cuinar també arròs el dijous. Ben segur que el tragí del mercat setmanal ha obligat les mestresses de casa a adoptar un plat d'una elaboració més ràpida.

Tanmateix, a partir dels anys quaranta s'observa un canvi evident. La pasta italiana entra amb molta força a la nostra cuina. Els fideus i els macarons per tot el dia i els canelons farcits en les festes assenyalades són plats imposats fàcilment i que avui els tenim com nostres.

A casa nostra i a la nostra pagesia, dir que l'escudella ha estat el plat tradicional de Nadal potser seria dir massa. Almenys, un servidor de vostès no ho gosaria signar. En les ciutats grans, ja és una altra història. Cal tenir present que el que té més importància en el menjar són les nostàlgies dels sabors de la infantesa. Si bé creiem que tots els espais urbanitzats s'han anat formant de gent vinguda del camp, comprendrem la raó per la qual en un dia tan assenyalat —valorant del Nadal la importància que té entre nosaltres com a festa de reunió familiar— s'hagi adoptat un plat de procedència eminentment rural.

El rostit és una altra cosa. És un

plat que generalment es menja arreu en aquest dia. El gall, el capó (gall capat), l'ànec, majorment sempre animal de ploma, cuinats i presentats de diferents maneres, no pot faltar en cap taula el dia de Nadal. El gall dindi o indi és més rar entre nosaltres. Haig de confessar que la primera vegada que vaig relacionar aquest animal amb el Nadal fou llegint les aventures de la Família Ulisses en l'última plana del TBO. Quan de més gran vaig tenir la possibilitat de tastar-lo, vaig constatar que la seva carn no té comparació amb un bon gall o capó. Aconsellaria, de passada, cuinar aquestes peces tallades en cru. Rostir-les senceres poden quedar molt bé, però el problema s'esdevé a l'hora de tallar-lo. Si no es tenen bones eines i una tècnica reconeguda, la festa pot tenir un final llastimós. Parlo sempre d'un animal gros amb tot el seu valor de gust i nutrició, —l'infanticidi hauria de ser prohibit tractant-se de carn o peix.

L'escudella i carn d'olla del dia de Nadal no té una diferència especial de la que fem altres dies de l'any, si no és pels galets i la solemnitat del dia. En altres llocs, s'acompanya el brou i la pasta amb unes "pilotilles" petites. Aquí transcriurem una recepta del mestre gastronòmic Alexandre Domènech i que figura en llibres de cuina de diferents autors. Altrament, aquest plat admet un altre tipus d'ingredients dels que aquí posem. En el menjar no

s'ha dit mai l'última paraula. Recordo un fet de la meua vida professional que em portà a fer molts quilòmetres cercant una oca per satisfer un desig d'una senyora embarassada que volia escudella d'oca.

Per a sis persones hi posarem: 500 g de carn de bou o de vedella, mitja gallina, 150 g de cansalada, 200 g d'orella de porc, un peu de porc, 100 g de carn magra de porc picada per a la pilota, botifarra blanca i negra, un os de pernil i un del moll, 250 g de cigrons remullats la nit abans amb aigua i sal, 200 g de mongetes seques remullades, 250 g de patates tallades a quarts, mitja col, un nap, una pastanaga, un ou, molla de pa, farina, un gra d'all, julivert, pebre i canyella en pols.

Poseu una olla al foc amb quatre litres d'aigua, tota la carn, els ossos, la pastanaga i el nap. En començar a bullir, s'hi posa sal i s'escuma bé. Afegeix-hi després les mongetes i els cigrons dins unes bossetes de malla perquè no s'escampin i poder-los treure una vegada cuits. Deixeu-ho bullir amb vigor. Mentrestant, prepareu la pilota amb la carn picada, la molla de pa, l'ou, l'all, el julivert, el pebre i la canyella, en un plat, es barreja tot amb una forquilla, fins a quedar ben amassat, se li dona forma de pilota allargada i es passa per la farina fent-la saltar diverses vegades per aconseguir que adquireixi consistència. Tireu-la a l'olla quan porti dues hores que bulli, juntament amb les botifarres, les patates i la col. Un cop tot ben cuit, coleu-ho i amb el brou feu la sopa de galets. Primer, serviu la sopa i després, en una cassola de terra, tota la carn i les verdures cuites. És important que sigui tot ben calent. Per a aquesta fi, recomano la cassola de terra. Recordo haver llegit una frase del poeta català Josep Maria de Sagarra referint-se satíricament a un personatge de l'època: "Fa la impressió que s'alimenta de carn d'olla freda..."

Temps i coses

"Bolarín"

DESPRÉS d'uns dies de forts combats, i moltes baixes, del front del Terol on érem, ens feren deixar les trinxeres per tal de refer la Unitat, a un poblet de les terres castellonenques. Pocs dies després arribà el refoç d'una munió de joves de disset i divuit anys, procedents de Múrcia, entre els quals em fou possible de conèixer l'inoblidable Bolarín. El seu nom complet era: José María Bolarín Boronat. Ell estava molt cofoi del segon cognom seu. Ja que aquell Boronat procedia del seu avi, fill de Figueres. I ell, Bolarín, presumia de ser català. Aquesta dèria seva, com és natural, assegurà la nostra ferma amistat.

Bolarín era quasi cec. Portava unes ulleres gruixudes, i amb tot, quasi no veia res. Però, era tranquil, alegre. Un noi gran —era molt alt—però amb la innocència d'un adolescent. Venia de bona família. Estava emparentat amb el millor de la societat murciana. El seu pare era el representant d'una gran indústria conservera a Nova-Iork. Allí trobà una dona jove, i abandonà la família.

Allò que vaig poder esbrinar de la seva història tenia quelcom de tràgic i una bona part de comèdia:

Bolarín, als quinze anys, s'enamorà de la filla d'un dels més rics industrials de la capital. I com era poeta, un bon poeta potser, va elaborar una molt inspirada poesia dedicada a la seva aimada. Amb un estil èpic, idíl·lic, a l'estil d'Heine, protestava fervorosament del poc cas que la nena feia del seu gran amor. Després de moltes gestions portades, com és costum, per una amiga comuna, aconseguí el consentiment d'ella, per tal de llegir-li el poema.

I ja teniu al noi, al pobre Bolarín, recitant sota el balcó de la seva Julieta, aquella inspirada floritura que tanta bellesa l'havia inspirat. Ens l'havem d'imaginar, tot esballetat, nerviós, cridant; retrinxant vesos i més versos, en els quals, i en cada un, deixava un retall de la seva vida... Fins que, de dalt del balcó les més cruels riallades acompanyaren la frescor de dues galledes d'aigua. El continuo imaginant, camí de casa seva, plorant entre amargants sanglots...

Quan el cridaren a la Caserna, per tal

d'instruir-lo com a soldat del govern que estava en guerra, als pocs dies de començada la seva formació militar, tingueren la visita de revista d'un coronel que era oncle d'ell. Germà de la seva mare. Estava el coronel passant tot al llarg de la formació, quan el pobre Bolarín sortí corrent de la fila, i tot abraçant-lo que diu:

—Hola tío. A ver si me saca usted de esta pocilga..!

El càstig fou un mes de calabós.

Ja havem dit que aquell pobre noi tenia una veu eixordadora. Cantava sovint una cançó força verda, que no podem reproduir, i de la qual n'era autor i "compositor". La cantava a totes hores. A la nit, quan molts ja dormien, senties aquelles estrofes acompanyades de les riallades que podien comparar-se a la d'un monstre presoner...

Per aquells dies, el front nostre estava tranquil. Estem parlant de la primavera del 1938. Per aquest motiu, la nostra estança en aquell poble de les terres de Castelló de la Plana es perllongà més d'allò planejat. Per tenir-nos entrenats, moltes nits sortíem a fer unes llargues marxas entre boscos i plans. Quan passàvem per alguna pineda, jo portava Bolarín agafat de la mà, que, si no ho hagués fet, ell, que caminava palpotejant, segur que s'hauria estavellat el cap centre els arbres. I era en aquests moments, quan per un descuit meu, el pobre queia a terra, era llavors quan el pobre comprenia la seva desgràcia. I menys mal que sempre salvà les ulleres, el més sagrat tresor que tenia.

Les nostres converses, ja que teníem ambdós certes afeccions literàries, sempre coincidien en aquest tema. Ell, deixant el seu físic tan maldestre, era intel·ligent. Ho era, d'una manera infantil. Era sorprenent sentir com opinava sobre les injustícies socials, llavors tan punyents, i veure barrejar-s'hi entre elles les inevitables reminiscències que imposava llur nissaga conservadora. Amb, tot sempre el nen gran que era, ho resolvia tot amb les seves fortes riallades.

Feia ja dos mesos llargs que estàvem al mateix destacament, quan un matí m'avisaren que anés preparant el

meu equipatge. Cosa que necessità molt poc temps, ja que aquest es componia: d'un plat rebordallat, una cullera, un cordill i un sac terrer. Conscient que se'm traslladava, vaig anar a acomiadar-me de Bolarín. Aquest m'abraçà fervorosament. En fer-ho, em semblà veure als ulls d'ell, com si una llàgrima traidora volgués baixar-li cara avall.

—Adéu, amic..! —foren les últimes paraules seves, en un mal català prou commovedor per a mi.

Tornava a estar al front. Era el dia de Nadal. A la nit, es repartí un ranxo extra. Era un arròs amb no sé quines bestioles. Era una nit freda, fosca. Haig de dir que a mi rarament ningú m'escrivia. Per això, quan després de menjar arribà el soldat encarregat del correu, m'estranyà sentir el meu nom. I sí, era una carta. Segurament per la falta de costum, me la vaig posar a la butxaca, i com també ens donaren torrons i quelcom per beure, ja que vaig passar molta part de la nit continuant escoltant la música que per uns altaveus ens feu passar unes hores bones.

Com aquella nit no estava de guàrdia, fou a l'endemà que de cop em vingué el record de la carta. Abans d'obrir-la, ja un mal pressentiment va posar-me nerviós. La carta venia de la Unitat on tants de bons amics vaig deixar-hi. L'escrivia un noi de Reus, molt recordat per mi. Era molt curta:

"El nostre desgraciat amic Bolarín, va morir ahir. Mentre tiràvem terra al seu cadàver, vaig pensar en tut. Tots l'hem plorat".

El Centre d'Estudis de Llagostera, maltractat

LA lectura de l'escrit "El museu de Llagostera", publicat al Butlletí d'Informació Municipal "Llagostera 1983-1987", m'ha produït tal impacte, ratllant la incredulitat, que no puc estar-me de puntualitzar una sèrie de fets succeïts a partir de la fundació del Centre d'Estudis Llagostera.

Com és possible que un consistori, sigui quin sigui el seu grau d'interès envers la cultura local, es permeti publicar en un butlletí municipal —que sembla que ha costat 200.000 pessetes—, un article tan desafortunat i injust com poc documentat, per desacreditar tan cruament un moviment cultural com va ser el Centre d'Estudis Llagostera?

Es necessita ser molt intel·ligent per adonar-se que fou, sens dubte, el moviment cultural que més fruits ha donat a la vila?

Com és possible que vint anys de treball continuat, abnegat i vituperat constantment, es pugui desacreditar de manera tan mesquina?

Els diferents consistoris que han passat per la Casa de la Vila des de l'any 1967 han ignorat aquest centre. Mai cap ajuntament no li dedicà ni una sola pesseta, mai no va rebre la més petita assistència material o moral, mai ningú no es preocupà dels seus problemes.

La contrapartida que va donar el centre sembla que ha estat encara menys compresa que ateses foren les seves necessitats. O és que potser no interessava?

Del no-res, sense cap tradició, sense la més petita preparació, sense cap assessorament professional, uns quants afeccionats, molt pocs —malgrat els 84 socis que tenia inscrits el centre— van portar a terme el descobriment i excavació de quatre poblats ibèrics, la recuperació de centenars de quilos de restes ceràmiques, la localització de diverses estacions litiqües, les restes d'un forn ibèric —que no ha rebut la més petita atenció—, una sèrie de megàlits als estreps de les Cadiretes, un temple visigòtic a l'antic poblat de Caulés i la restauració de quantitat de peces de ceràmica.

Molts estudiants s'han servit d'aquests materials per fer els seus treballs d'estudi, tant a nivell d'EGB, com d'Institut o Universitat. És necessari recordar que l'estudiant Narcís

Soler Masferrer —actual director del Museu d'Art de Girona— va fer la seva tesina de llicenciatura "Arqueologia en Llagostera", amb el material que el centre va posar a la seva disposició l'any 1973? O que, amb el mateix text, va guanyar el Premi "Família Pascual", de Cassà de la Selva, uns quants anys més tard? O que l'estudiant Josep Pons Vall-Iloera va presentar el seu treball de Prehistòria, primer curs, amb el material de les sitges de can Pere-Pere posat a la seva disposició?

La presència de Josep Vilà i Arola a la junta gestora va fer possible la fundació del centre. La seva personalitat fou respectada per tothom i frenà les passions. Fora ell, es dissolgué l'estructura i només continuà el treball de manera molt individual.

Us podria explicar el que se sent i es viu en les situacions creades a partir de fets com els del Centre d'Estudis de Llagostera, però penso que ara per ara no interessa a ningú. Per motius ben diferents, naturalment.

Al mateix temps que puc aportar dades, també tinc els meus interrogants. Com és possible que tot un poble es mantingui amb la passivitat que ho ha fet el d'aquesta vila, sense que ni una sola veu no s'aixequi per protestar contra la situació creada a partir de la fundació del centre?

Amb el present escrit no pretenc canviar res. Sóc conscient que no puc i sembla que tampoc no interessa, però sí que vull fer públic el meu rebuig davant d'un fet tan injust com és la publicació d'un paràgraf com el que s'ha publicat en el Butlletí d'Informació Municipal, tan punyent i discriminatori.

Pel degut respecte de la memòria històrica,

Esteve Fa i Tolsanes

SANITAT A LLAGOSTERA

QUAN l'amic Ros em va demanar que escrivís aquestes línies sobre la Sanitat a Llagostera, inconscientment, em demanava que parlés de moltes coses a l'hora.

Relacionat amb el tema sanitari, a la nostra vila, hi desenvolupem tasques molts estaments.

Hi ha l'assistència a l'assegurat, labor que correspon als dos metges i al practicant, com a membres de l'I.C.S. (Institut Català de la Salut).

Hi ha la higiene pública, responsabilitat dels titulars de Sanitat, amb intervenció directa de l'Ajuntament.

Hi ha la Creu Roja, que ofereix l'ambulància local.

Hi ha la Junta de l'Hospital, que desenvolupa una tasca d'acolliment i residència.

Hi ha el mateix Ajuntament que, a part de presidir la Junta Local de Sanitat, cedeix el Dispensari Municipal contribuint a una millor atenció al públic.

Avui, però, voldria dedicar aquest espai que m'ha ofert el Butlletí, per parlar de la gent que, indirectament, fa que funcioni l'engranatge sanitari.

Personalment, haig de destacar el magnífic servei de la Guàrdia Urbana, que sempre ha estat encertat i eficaç, almenys amb referència al practicant. Podria dir, sense por a equivocar-me, que pocs pobles de la província tenen una policia municipal tan organitzada, en la col·laboració sanitària, com la de Llagostera.

Per altra banda, vull ressaltar la importància de les escoles en l'educació de la salut i la higiene pública.

En aquest sentit, les direccions dels dos col·legis han pres un gran interès en temes tan importants com les vacunacions.

Fins i tot, la nova direcció del col·legi "Lacustària" m'ha demanat la participació en la tasca d'actualitzar anualment les fitxes dels alumnes.

Per això, aprofitant aquest contacte amb els lectors del Butlletí, desitjo agrair la contínua participació que mestres i Guàrdia Urbana han tingut per a la bona educació i assistència al poble, respectivament.

Gràcies.

J. Portas
Practicant Titular

Síntesi Cronològica de la Prehistòria i la Història de Llagostera i Comarca

Dels Reis Catòlics a Carles I d'Espanya i V d'Alemanya

Any 1489.- Introducció de la SANTA INQUISICIÓ a Catalunya pels Reis Catòlics; sota la pressió del Papa Sixt IV; continua la persecució jueva, que fou un desastre econòmic, ja que la majoria eren literats, banquers, metges i negociants, i el país va quedar descapitalitzat. La gent del país en digueren la Inquisició Nova perquè ja en el segle XV el Papa Gregori X havia intentat imposar-la, sense tenir èxit.

Joan Sarriera adquireix el cementiri dels jueus de Girona i en construir el seu casal a Palau Sacosta utilitza com a pedres les lloses amb inscripcions hebrees.

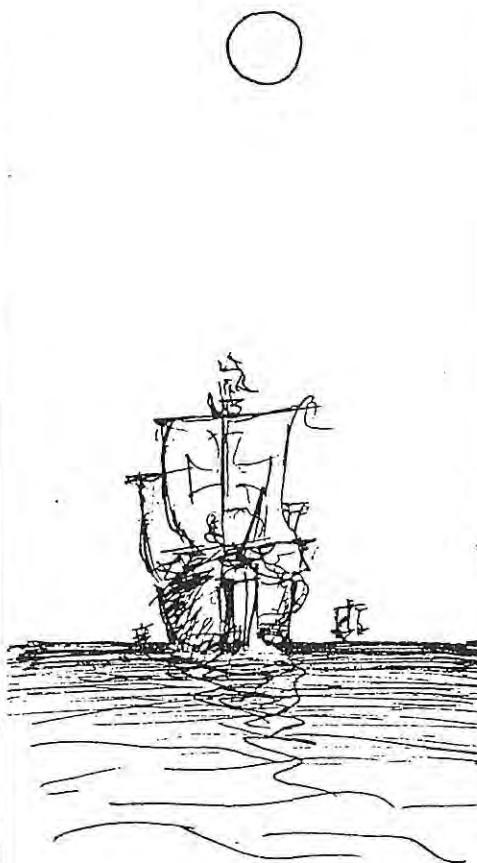
També el rei Ferran, encarregà al seu fill Enric, l'última persecució dels remences que, abandonats per tothom, s'havien transformat en malfactors i saltejadors de camins. A l'any 1492, decreten l'expulsió definitiva dels jueus, de forma indiscriminada.

Any 1492.- Colom arriba a les Índies occidentals (Amèrica); els mariners tenien pànic a la mar gran i va haver de reclutar condemnats andalusos per al primer viatge; el varen ajudar els ducs de Medinaceli i els germans Pinzon. Al seu retorn va passar per Barcelona per entrevistar-se amb els reis i portà mostres d'aquelles terres: indis nadius, objectes elaborats, fruits, animals i ocells exòtics.

Colom com tots els navegants d'aquella època, ja va utilitzar la brúixola, de molta utilitat quan no es veïen les estrelles, però va tenir problemes entre el nord magnètic i el geogràfic i també en passar per l'Equador. Els xinesos al segle XI ja la utilitzaven per a la navegació i els àrabs la portaren a Itàlia i a tot Europa.

Feia molts anys que els bascos anaven a Terranova i a Canadà a pescar balenes i fer-ne oli allà mateix. Colom ja va tenir en compte aquests viatges, que li donaren la idea de fer el seu.

Els diners per fornir les naus per a la descoberta d'Amèrica foren manlevats, 1.140.000 maravedís dels valencians Lluís de Santangel i Joan Casa-

novas. En Joan Ferrer de Blanes i en Joan Coloma (catalans) hi aportaren 160.000 sous.

La segona expedició a Amèrica fou amb 17 vaixells, 1.300 mariners, alguns frares de Montserrat i els nobles catalans: Pere Margarit, Bernat Bail i Miquel Ballester.

L'any 1493 els reis catòlics entraren solemnement a Girona per jurar els privilegis de la Ciutat. Tot i així solament varen concedir a Sevilla el monopoli del comerç amb Amèrica. I Catalunya, quasi perdut ja l'Imperi d'Orient, va veure

reduïda la seva expansió comercial i començar la davallada de la seva potència.

Any 1494.- El rei Ferran II encarregà a l'aragonès Juan de Lanuza, que delimités la zona d'influència de l'Atlàntic, entre Espanya i Portugal. Lanuza traspassà l'encàrrec a Joan Ferrer de Caulès o de Blanes. El mapa de les delimitacions serví pel Tractat de Tordesillas, entre el rei Catòlic i el rei de Portugal, Joan II.

Més tard, acusat indegudament Colom de voler ser l'emperador d'Amèrica, l'obliguen a tornar a Espanya encadenat i el jutgen amb fals testimoni d'envejosos i ressentits, i el condemnen a la presó. Més tard lliure, va morir en la misèria.

Els reis Catòlics envalentonats per la descoberta i colonització d'Amèrica; amb l'exèrcit, recuperen el Rosselló, Orà, Bugia, Alger i Tripoli. Però en aquest mateix any el rei sofreix un atemptat per part d'en Joan Canyamàs; políticament era considerat un anarquista, però oficialment, el varen considerar un desequilibrat mental.

Any 1495.- La Inquisició Castellana continua perseguint tothom que simpatitza amb els jueus i castiga els acusats a morir al foc. Solament a Girona foren cremades 76 pesones, entre jueus i simpatitzants. Molta gent de la comarca fugí cap a Perpinyà, per embarcar-se cap a Itàlia i les seves illes, on encara, en alguns llocs, es parla el català.

Entretant, els pirates berberiscs fan incursions a les costes catalanes, on roben, maten i fan presoners.

Any 1498.- Els Síndics, nomenats representants dels remences, abans i després de la Sentència de Gualdupe, recolliren les contribucions que durant quaranta anys hagueren de pagar al rei. Els pagesos més pobres se'ls perdonà i en aquesta data va quedar liquidat tot el deure, quedant lliurats dels Mals Usos i abusos dels senyors. Però quedaren pendants per

pagar al rei, les despeses administratives, que sumaren 56.000 lliures barceloneses; i que pagaren repartides durant deu anys més.

És notable consignar que els síndics utilitzaven ja la impremta per a informació, avisos, ordres i tota classe de documents. També és interessant saber, que a Cassà de la Selva solament hi havia 500 habitants.

A Girona es formalitza una societat mercantil, per dedicar-se a imprimir llibres al carrer dels Ciutadans; paguen un lloguer de quatre lliures i sis sous anuals, els socis foren Diego de Gumiel, Joan Valdés i Josep Pla.

Any 1500.- En aquest segle XVI comença l'època de l'ESTIL RENAI-XEMENT. Moltes esglésies començades amb l'estil gòtic s'acaben o es continuen amb el nou sistema en el nostre país. A tota Europa l'arquitectura fa una revifalla i copia als antics

clàssics. Miquel Angel, que havia nascut a Itàlia el 1475, crea grans escultures, pinta els seus famosos murals, construeix entre altres edificis, l'església catedral de Sant Pere de Roma i perfecciona tots els edificis començats per Savallo. El va rellevar Rafael Sanzio que va néixer a l'any 1483, i que va tenir com a musa la Fornarina.

Abans ja Leonardo de Vinci, que va néixer a l'any 1452 pintà la famosa GIOCONDA. Era arquitecte, músic, enginyer, inventor i escriptor. Va recollir la filosofia de Petrarca, Erasme i Bocaccio i la implantà a totes les manifestacions de la vida.

Culturalment el Renaixement, amb l'ajuda de la impremta de GUTENBERG, canvià el concepte medieval dels drets de les persones, redescobrint l'humanisme de Sant Agustí.

Tot i així, el gòtic continuava cons-

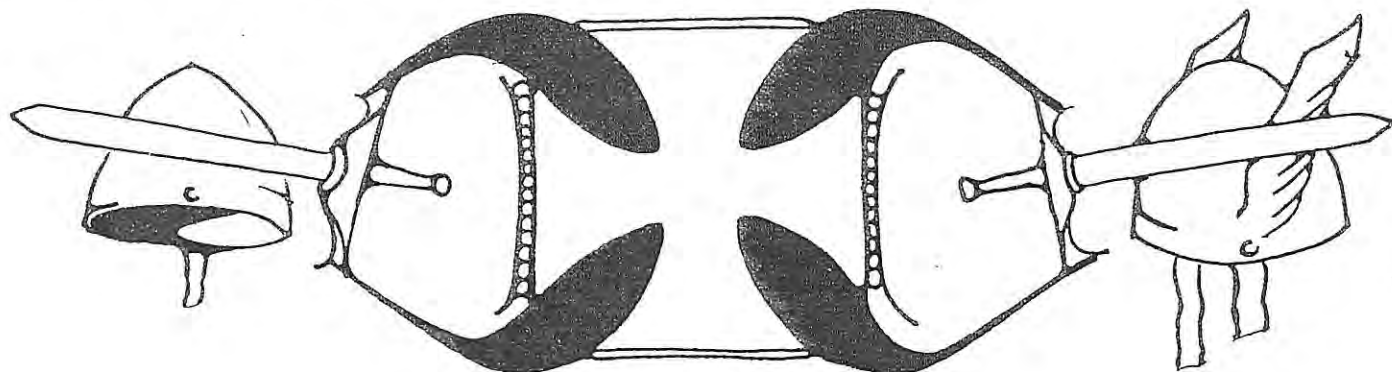
truïnt-se a Catalunya de forma molt austera, en palaus i masies, amb les pedres principals de granit del país, i la portalada arrodonida.

La SÈPTIMA BARONIA DE LLAGOSTERA, junt amb la senyoria de Lloret, estava regentada per en Francesc de Cruïlles. A Panedes, el Mas Ribas, per matrimoni, passa a la família Llambí procedent de Sant Feliu de Guíxols; començant així la llarga dinastia dels Llambí a Llagostera.

Es construeix en aquesta data la primera ampliació de la casa Torre Albertí de Llagostera, i també la del Mas Llobet de Vidreres, d'estils gòtic català, amb pedra de granit. L'any 1548 es va construir la torre amb pedra de Girona i el 1588 es feu una altra ampliació del Casal Albertí.

(Continuarà)

Emili Soler i Vicens

Restaurant

Hostal Mas Roure

Carretera Vidreres a Sant Feliu

Llagostera (Girona)

Sobre el Pavelló polisportiu

La creació global i sistemàtica que s'ha portat a cap i que encara ara s'està fent al polisportiu de la nostra vila, ha estat tasca positiva, on hi han treballat i treballen molts dels nostres vilatans. La feina actual continuadora per a la construcció del pavelló de bàsquet és molt significativa i d'interès públic remarcable. Sembla que tots els esforços de treball en aquesta obra són encaminats amb cura per l'obtenció ordenada de la seva construcció. De moment, hom veu que va endavant el moviment de terres per al seu emplaçament. I és d'esperar que tot eixirà en un èxit rotund.

És curiós que tots els projectes afegits que s'han fet al polisportiu són molt alentadors per al present i futur esport de Llagostera. Si més no, quan es va parlar d'aquesta nova construcció va semblar com si es formés un esgarip de temença, igual com ho fa un llamp fortíssim en caure en plena vila, ja que molta gent no es pensava pas que l'Ajuntament s'arrisqués a gastar una pila tan grossa de diners. No és estrany, doncs, que quan tothom es va assabentar que es faria, molts individus, els passà una mena de respir fatigós, perquè és evident que l'afer de recollir diners al poble, per ara, és escassíssim econòmicament.

El primer que hom va capir va ser: d'on es treuran els recursos necessaris per fer front a aquesta obra tan gran, car es parla que ascendirà a cent cinquanta milions de pessetes. I és cert que s'han de pagar puntualment. És clar que es diu que la Generalitat de Catalunya dóna la meitat del cost del seu valor global. Com hom aprecia, en aquestes iniciatives de grau genial esportiu es dóna molt de suport oficial, sobretot ara que tothom parla de la futura olimpíada. ¿No serà perquè s'acosta l'ocasió de la celebració dels Jocs Olímpics de 1992, que arreu del Principat s'activa tant el deport, per poder disposar d'un nivell més alt d'atletes que puguin participar i combatre en bones condicions a Barcelona?

De tota manera seria bo que aquesta empresa arriscada pugui sortir de meravella. I és que el seu fons d'esperit constructiu inicial, en termes generals, és satisfactori i es caracteritza en fonaments renovadors i progressistes, car tot esport és sinònim de cultura i de proporcionar bona

Els joves esportistes llagosterencs podran disposar ben aviat d'unes instal·lacions modernes i molt necessàries per al futur de l'esport local.

salut als qui l'exerceixen. També es mouen en aquesta dèria esportiva tots els països més rics occidentals. Així, si tot surt bé ens acostarem encara més a la manera de pensar cultural que hi ha a Europa. Per altra banda, diuen que és bo fer córrer el diner, i és que genera treball i al cap d'haver passat temps, hom veu que totes les instal·lacions Municipals ben fetes es revaloritzen amb escreix. Per tant, ben mirades les coses, no semblen pas tant rics com a priori hom s'imaginava. Esperem que l'Ajuntament pugui aconseguir uns resultats esplèndids i positius, en aquest salt important en què està treballant amb tant coratge!

Estimacions observades a la plaça Catalunya

Fa anys, a la nostra vila, hi havia una plaça esplèndida. Era encantadora aquella plaça. I malgrat que era petita constituïa un lloc predilecte d'esbarjo per a petits i grans. Abans, la gent hi anava a passar les estones lliures amb goig. Però un bon dia la plaça petita, aquell present que havien fet els llagosterencs, s'amplià en una de més gran, amb l'adquisició d'un solar adjunt, la qual cosa permet allar-

gar la plaça ostensiblement. La tasca per aconseguir-ho fou dura i costosa, però finalment s'imposà el bon sentit, en veure que és un lloc excel·lent i estimat en valor col·lectiu, com a modelic de la imatge de la vila, que és com si fos la seva ànima. Amb tots aquells treballs es va demostrar que en la vida al poble, cada dia que passa pesa més el sentir de la col·lectivitat, l'opinió de la majoria. Però resulta que l'acció consistent en la seva creixença de conjunt d'expansió, fa anys que està en un cul-de-sac. ¿Per què, doncs, si gairebé tothom de la vila desitja de bon grat la plaça gran, l'Ajuntament actual, no fa un salt positiu per resoldre-la definitivament? I és que posat a fer millores importants al poble com passa suara, creiem vivament que no es pot estar absent a donar satisfacció a un anhel tan digne i tan demanat sovint per la majoria de llagosterencs. Quant a la resta que falta fer és evident que, un cop enllestida, seria molt més formosa i atractiva, donada la gran llargada que pot tenir. Tant de bo que hi hagi sort i es faci aviat!

Llagostera, 12 de desembre de 1987

Josep Vila

La serp de cal Matutano

DIES enrera, parlant de serps amb en Pito de les Planes, em digué que li havia passat un cas, ja fa temps relacionat amb una serp que hi havia per allà als encontorns de cal Matutano.

— Poc he sentit parlar-ne mai, li vaig dir jo.

— Sí home, és que tu no deuries ésser aquí...

— Jo deuria estar a Amèrica, solament he sentit a parlar de la serp llegendària de can Tirona i de la de la Vall d'Aro i d'altres molt llunyanes i grosses d'Amèrica.

— Doncs, escolta aquest cas que em va succeir a mi. Jo, de molt jove solia anar a buscar bolets cap a Bruguera, per allà a la Pineda Fosca de cal Matutano. És el cas que quan vaig ésser més gran, i ja casat i tot, continuava anant cap allà i deixava la bicicleta sovint a cal Matutano, mentre, m'endinsava a la Pineda Fosca amb el cistell que quasi sempre omplia de cualbres i pinetells, de tal manera que la gent d'aquella casa exclamaven admirats:

— Noí, que n'has trobat!... quin cistell de pinetells!, on els has trobat, tant sencers i macos...

— Allà... a la Pineda Fosca.

— Allà has anat!... Verge Santa!, quin atreviment, quin valor!!...

— Què voleu dir...

— I no has trobat la serp?

— Quina serp... ¿La serp dieu?

— Uf!... hi ha una serp tan grossa!! quina serpassa! no t'ha sortit?

— No.

— No t'ha sortit mai?...

— No, ni ganes.

— Oh, ja ho crec, mira, nosaltres no hi anem mai cap allà a aquells verals... ni pensar-hi, perquè surt una serp monstruosa que fa, no por, basarda als pocs que l'han vista.

— Caram, no ho sabia pas.

Així acabà l'enraonament, mentre jo, content, anava, com tantes vegades, a casa amb el cistell ple de bolets.

Però això no durà gaire, ja que un dia hi vaig tornar i tan aviat com em vaig ficar al bosc, em vaig topar quasi

de front amb una serp tan i tan grossa, que vaig fugir corrent i tant espantat i de tal manera, com esmaperdut, que sense mirar enrera veia el monstre de la serp aixecant-se pel cim dels brucs i el gatosar, cap dret i amb uns bufets, fresses i vents en direcció meua. Era com una persecució d'espant, perillosa i endimoniada. Jo, amb la por al cos, de tal manera que no m'han quedat mai més ganes de tornar, ni tan sols a cal Matutano.

Això sí, d'aquell fet he vist que, la bona gent no pretenia fer-me por de la serp perquè no anés a buscar els bolets d'aquell bosc, sinó que tenien l'experiència de que la serpassa hi sortia de veritat.

— ! el resultat, ¿com us en vau sortir d'aquell trànsit?...

— Encara és l'hora que no m'ho explico, el cas és que estava tant espantat aleshores, que no vaig parar de córrer fins a casa.

— Per res del món no us hi vulgueu trobar, creieu-me!...

Amor de mare

(Llegenda Esclava)

Menjacors, al cim de la muntanya,
de tota mena de monstres, voltat,
vigila quan puja per l'acinglat,
un jove, que d'arribar, s'afanya.
Quins esgarips, quins grinyols dels
[colltorts...!]

albardans humils, del pretor tirà:
que, cors de persones vol menjar,
siguin vius, o en siguin ben morts.
Tots, ja treuen viroses bavalles,
quan el noi, plantat davant el tirà,
tremolant, ni quasi pot expressar
allò que demana dels canalles.
- Sí, jove. Els diners que voldries,
un a un, podran ésser-ne teus,
si sense escrúpols, ni llargs, ni breus,
portis el que jo vull, en pocs dies...
- I és...? - el xicot diu, sense aire.
- El cor de ta mare, has de portar...
- Menjacors, sóc fill...! No la puc

[Matar...!]

- Ni jo, perdre temps amb un
[ronsaire...!]

I, amb una forta riallota,
l'espuri, tan fatídic, com pervers,
abusat dels seus magnètics poders,
treu foc, pels ulls de sa carota...

És de nit, quan a la humil cabana,
mare i fill, es miren de reüll,
ell, perquè dintre seu la sang rebull.
Ella, essent mare, molt humana...
pensa ell: "Si aquest cor en fos meu,
la misèria, fora acabada"...
Foll i cec de maldat, pren la daga,
i de sa mare n'arrabassa el cor,
que mansa, dóna, sense cap rancor,
quan ja la vida se li apaga...
l'assassí, el cor matern abriga,
ja que sap que, calent agrada al boxí,
i encara pot sentir-lo glatir,
tement quedi fred per la fatiga.
però, en sortir de la barraca:
una tempesta de neu i de vent,
tan folla, negra i tan violent,
prou creix, udola i no s'afaca;
poc a poc només és la joguina
de la ferocitat dels elements:
barbota rebotada pels vents,
un darrer vol, d'orba gavina...
Més ara, en ple centre del deliri,
encara crida: "Ric! Vull ésser ric...!"
quan es fa més angoixant el fatic,
i sembla veure's del final, l'albiri.
Ara caigut, i al ple, l'agonia,
veient arribar al darrer minut,
el cor de mare, sentint-lo vençut,
calor dóna al fill que moria...
a l'endemà, la tundra gelada,
deixà veure un cos, colgat de neu.
no lluny, quasi costat a costat:
un tros de mare: seca, morada...

M'agradaria veure un poble net

Foto VENTURA

Fa set anys els nens del Casal reivindicaven un poble més net. L'articulista apel·la a la consciència cívica ciutadana per millorar la imatge de la vila.

LEGIA en l'últim Butlletí de Llagostera, precisament el núm. 47 del mes de novembre de 1987, en l'espai "l'Ajuntament informa" que, aquest, té el propòsit de fer del nostre poble un lloc on poder viure tranquil amb uns carrers nets i ordenats. Que bonic seria això!! Solament arribéssim a aconseguir poder tenir-los nets —encara que de moment no fossin del tot ordenats— ja tindríem una cosa positiva, la resta jo crec que a poc a poc també arribaria, sempre que cadascun de nosaltres hi poséssim el nostre granet de sorra si no és així no crec poder-ne treure gaire profit.

Veritat és que el bon costum de les nostres dones d'escombrar el seu tros de carrer ajuda molt, però què en fan d'escarrassar-se si encara no tenen temps de retirar la seva escombra que el carrer torna a ésser més brut que mai. Qui l'ha embrutat? Hem estat qualsevol de nosaltres, grans i petits, que no tenim en compte que pels nostres carrers i places tenim unes papereres que no han estat posades per adornament sinó que hi són per altra cosa més positiva. Hi són per tirar-hi certes coses que tenim a les nostres mans i no sabem què fer-ne, com: paquets de tabac buits, papers que emboliquen caramels, "fosquitos", "donuts" i tota la varietat de productes d'aquesta mena que tant abunden en els establiments de la nostra vila.

Hem de tenir en compte també, que

tots aquests cartells que es fixen per les parets i portes foranes estiguin ben enganxats i així evitar que el vent no els faci caure; que en posar-n'hi un de nou no deixem el vell per terra, com a la majoria de les vegades succeeix. També pregaria a totes les persones que tenen gossos, que procuressin no deixar-los córrer pels carrers, ja que les pobres bestioles fan les seves feines en el lloc on els ve bé, i deixen les nostres voreres i cantonades fetes una porqueria. Això fa que els carrers, després d'ésser bruts, són fastigosos.

Jo crec, en el meu modest entendre, que s'hauria de començar pel principi, o sigui que a les escoles, els professors, ensenyessin als seus alumnes que els papers de caramels, el que embolica els seus berenars, deixalles de fruites, etc., no tirar-los a terra; si en el moment que es presenta la necessitat de tirar alguna deixalla no tenen cap paperera a mà, guardar-se-la a la butxaca i en la primera que trobin tirar-la dintre, però **MAI A TERRA**.

Si no podem aconseguir això, les màquines que el nostre Ajuntament vol comprar per netejar els carrers servirán per molt poca cosa.

Ajudem-hi tots!!

Un ciutadà que espera veure realitzat la netedat del nostre poble.

Fèlix Sureda

Carta al Col·lectiu de Redacció

EN el vostre darrer número es llegia en el pòrtic la inquietud d'unes inundacions recentment succeïdes, de les quals, a més, deixàveu bona constància gràfica.

També es llegia, no sense certa tristesa, el vostre estat d'ànim per "estar amb l'aigua al coll". Era una inquietant i ben buscada raó, entre l'esdeveniment meteorològic i la situació incòmode del vostre ben fer diari, per mantenir un Butlletí que molts comprenem.

Sabem, que el local social que necessitàveu i que en el mateix pòrtic apuntàveu com quasi segura possibilitat, ha estat realitat. Ja teniu casa!

I si en alguna cosa hem de valorar aquest esdeveniment, els que hem pogut col·laborar en aquest legítim dret (i no podem oblidar la col·laboració de la Conselleria de Cultura), ho fem des de la motivació que estem molt contents de tenir-vos entre nosaltres. D'afrontar des de la parcel·la de cadascun una responsabilitat cívica que al final ha de donar els seus fruits.

En el local del PATRONAT MUNICIPAL D'ESPORTS (C/. Pompeu Fabra, 40), compartirem, sinó taula, almenys sostre. I tingueu plena seguretat que ens complau tenir-vos entre nosaltres per compartir treball, inquietuds, i per què no, satisfaccions del deure complet.

Tant de bo aquest fet serveixi per modificar el títol del vostre pòrtic i poguéssim llegir:

AMB L'AIGUA AL COLL... PERÒ MENYS.

Patronat Municipal d'Esports

Junta de Govern

Diàleg i reconciliació al Casino

EN aquestes planes informem de la creació d'una comissió organitzadora dels actes del centenari del Casino Llagosterenc (1888-1988). Sembla que hi ha idees i darrerament hem vist com la gent es mobilitza per participar a les "quines", o com diverses activitats —mostra de teatre, concert, cursa, cinema mut amb piano— entraven a formar part dels actes del centenari.

És indubtable que alguna cosa ha canviat en el Casino. Només fa quatre dies que les dones no tenien dret a ser-ne sòcies o que l'entitat tenia una hisenda endeutada. Ara tot això s'ha encarrilat, però entrant en el 88, el centenari —vist des de fora— no té un projecte clar de com s'ha de commemorar. Hi ha un munt d'idees i propostes, però —insistent en el mea culpa de soci desinformat— continuo sense veure els grans actes del centenari. Que a les portes de l'any 2000 una entitat es pugui mantenir i

salvaguardar el patrimoni amb 500 associats és prou important com perquè l'efemèride sigui ben sonada.

Durant molts anys el Casino ha perdut el tren. No ha sabut convertir-se en l'eix aglutinador de les diferents entitats que pul·lulen per la població. No serveix de res tenir unes grans instal·lacions si són infrutilitzades. El Casino ha d'atraure/canalitzar la vida cultural del poble. Però per això s'ha de ser generós.

Ja no valen antics drets que tots hem hagut de patir amb els anys ("aquesta cadira és meua", agafar el diari dels dits, etc., etc.). Si es vol de veritat commemorar un gran centenari, primer s'ha de començar per una cura d'humilitat —parlo per l'entitat—. Pensar perquè molts socis s'han donat de baixa al llarg dels anys. Pensar què s'ha ofert als socis que hem pagat sempre sense contrapartida (he fet públic altres vegades el que pensava sobre el bingo o la festa major). Pensar perquè

durant tants anys l'entitat ha estat enquistada.

El Butlletí s'ha prestat a fer de portaveu del Casino sense cap mena de condició. Entenc, i això no és la torna, que som una de les tantes entitats que hauríem d'estar dintre el Casino. En un poble petit no ens podem permetre el luxe de dividir o d'inventar entitats a cada moment. Hem estat nòmades de local durant quatre anys, quan el Casino té espai més que suficient i en pot crear de nou. També penso en Llagostera Ràdio i la Llar del Jubilat (les entitats esportives tindran solucionat el problema en un futur immediat). Tothom pot tenir-hi el seu espai.

Ara, no valen actituds prepotents o com passava abans, que hi havia empleats que se'ls considerava propietat privada. La millor campanya de captació de socis és obrir les portes al diàleg i la reconciliació. Aquest és el millor homenatge als cents anys de Casino i l'única garantia real de futur.

Prou, "Majorettes"!

M'AGRADA que es facin coses, que hi hagi iniciativa, que la gent es mogui, que, i resumim, siguem un poble viu. Davant l'anunci que, un any més, les "majorettes" sortiran amb la cavalcada de reis, em sento obligat a reflexionar sobre aquest fet tant contradictori.

Aclareixo de passada que en els temps en què estem els "reis mags" em semblen totalment fora de lloc, tant per la natural falta d'innocència dels nens d'ara, com pel sentit consumista i desvirtuat que té la cavalcada en el context religiós. I que consti que ni en aquest cas ni en el de les "majorettes", qüestiono l'esforç i la bona voluntat de la gent que hi ha al darrere.

Les "majorettes" són folklore importat, massa típicament americà. Ja sé que amb la "coca-cola", l'hamburguesa, els texans, el "marlboro" i tants altres productes de consum, també han aportat alguns dels avenços més importants d'aquest segle, però em

resisteixo a canviar un bon got de vi per una "coca", o un pa amb tomata i pernil per una hamburguesa. Del tabac i els texans millor que no en parlem perquè em delataré com un consumidor més.

De la mateixa manera que les germanes, mares o monitores s'han escarriat per formar un grup de noies que marxen al compàs d'uns tambors, també es podia haver optat per crear un grup de folklore més tradicional, sense caure necessàriament en la sardana. A més, i com a ésser que pertany al sexe masculí, sé com els congèneres es miren les cuixes o el tipet de les nenes en qüestió. A l'indubtable/involuntari exhibicionisme s'afegeix l'element militaritzant que té qualsevol marxa disciplinada.

No crec que sigui el més indicat per a criatures d'E.G.B. formar-se marcant el pas. Altrament, què els comporta a les alumnes les hores que puguin dedicar a assajar les "majorettes"? No

seria millor invertir aquest temps en classes de dansa, teatre, en una coral o un grup instrumental? Potser aquestes activitats es fan igualment però es tractaria de concentrar-hi més esforços.

Si aquests suggeriments cauen en sac foradat, demanaria que almenys no sortissin tantes vegades. Trobo francament ridícul que per rebre un conseller i inaugurar un museu hagin de sortir les "majorettes". Serà perquè cada vegada que surten l'Ajuntament paga quinze mil pessetes al Col·legi? Crec que ha d'haver-hi línies més clares de subvenció.

M'agrada que es facin coses, però no ha de ser perquè un bon dia es van instaurar i ara no se sap com donar-hi la volta. Per a mi les "majorettes" han de passar a la història. Mentre no se'm mostri el contrari, avui ja només atrauen els pares i els inevitables "voyeurs".

Joan Ventura i Brugat

Esport base

BASQUET

L'escola esportiva, continua la seva tasca. Els diferents equips participen en les seves respectives disciplines. Començarem fent esment del bàsquet infantil, que després del canvi de categoria, també ha trobat un canvi a nivell competitiu i qualitatiu, encara que dins de la seva classificació no sigui tant amunt és desitjable, seria bo de dir que el seu nivell de joc segueix una progressió ascendent, tant a nivell de tècnica individual, com de tècnica de conjunt.

De l'equip de bàsquet aleví, es podria dir que s'està forjant un equip de promeses i tret del primer partit que es va perdre al camp del Montessori, es pot dir que tots els partits es compten com a victòries, la qual cosa comporta l'assoliment del primer lloc en la categoria i d'aquesta forma la de campions d'hivern.

Les noies del bàsquet infantil es van posant en forma i troben entrenament darrera entrenament el seu lloc, sempre supervisades pel seu preparador i es pot dir que aquest temps d'aprenentatge està resultant molt positiu ja que tret d'equips de gran categoria, la resta dels equips són prou a l'abast per a una forta rivalitat esportiva.

HANDBOL

Canviant d'esport passem al handbol infantil i hem de dir que també porten una progressió ascendent i s'espera d'ells que també puguin tornar a assolir els èxits de la darrera temporada, encara que som prou conscients de les dificultats que això suposa, al mateix temps que el canvi de categoria es deixa notar, però jugant amb la sort del seu nivell tènic que continua essent efectiu i això dóna ales a l'equip a l'hora de la confiança.

Pel que fa a l'equip de handbol aleví, hauríem de dir, que dels vint nens que el componen, quasi tots, per no dir tots, són de primer any i el que s'ha mirat és fer partits per adquirir la posició dins la pista, al mateix temps que s'ensenya la disciplina de comportament; el que menys es mira són els resultats obtinguts, encara que dia rera dia la millora és patent en el joc desenvolupat.

El 17 de gener Llagostera acull la final de Cross del Gironès

Passant a l'atletisme, direm que els resultats són els més bons, especialment en aquests moments, s'estan desenvolupant les classificacions de Cross i l'èxit queda reflectit en els resultats que competició darrera competició aconseguen els nostres petits, però, grans atletes llagosterencs, dins de les seves respectives categories. Aquest èxit atlètic ha fet possible que la nostra vila hagi estat anomenada, seu de la **IV final de Cross del Gironès** i pel que es preveu un èxit, ja que els preparatius, per part del Patronat Municipal d'Esports del proper 17 de gener, dia del "meeting" són exhaustius i es tenen en compte totes i cadascuna de les peces d'aquest engranatge que serà la trobada d'uns 700 atletes de la nostra comarca del Gironès.

Crec que serà una fita important per al poble de Llagostera per veure córrer dins la nostra vila tota aquesta colla de nois i noies. M'agradaria que la gent col·laborés amb la seva presència en aquest important esdeveniment per als nostres nens.

Patronat Municipal d'Esports

Amb el canvi legislatiu a conseqüència de les passades eleccions municipals, sembla que hi ha interès a remodelar el que els anteriors consistoris tenien com a menyspreu i parent pobre, que és l'esport, però aquesta vegada, sembla que la cosa va seriosament i el canvi és imminent, però, d'una forma feta a consciència i començant pels fonaments.

Tot això, ve a compte de l'entrevista mantinguda amb el President del Patronat d'Esports Municipal, el Sr. Lluís Vilaplana, que ens va informar amb tot detall de la tasca a portar a terme pel patronat.

En primer lloc s'ha format aquest patronat després de les respectives votacions i ha quedat establert tal i com es pot veure en la gràfica.

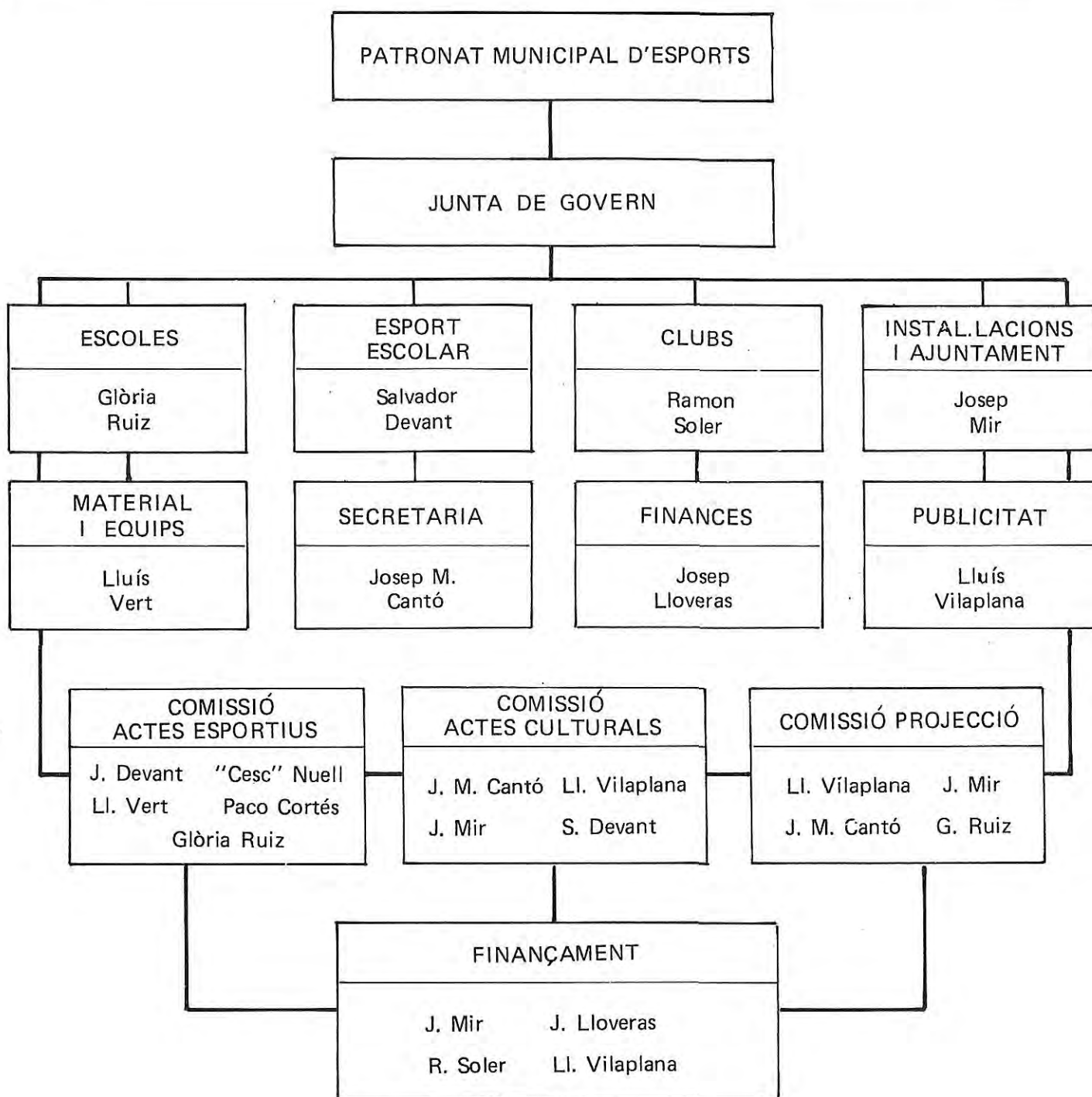
Les reunions són setmanals i s'està en tot moment a requeriment de qualsevol membre d'algunes de les entitats esportives de la vila.

Els respectius membres desenvolupen unes tasques específiques dins del Patronat, la qual cosa, agilitza molt més la tasca a realitzar.

La segona cosa que s'ha fet, és buscar un lloc on totes i cadascuna de les entitats esportives, ens poguéssim reunir i trobar-nos, per la qual cosa s'ha disposat d'una casa al Passeig que serà la seu de tota la gent que estimi l'esport i on seran escoltats tots els suggeriments que es facin.

La tercera cosa és que tenen uns objectius molt definits i això és molt lloable, és el suport de tot l'esport i la mesura de possible, però d'una forma primordial, a tot l'esport pre-perfeccionament, per la qual cosa, el Patronat ha llogat uns monitors que tenen cura d'aquesta tasca.

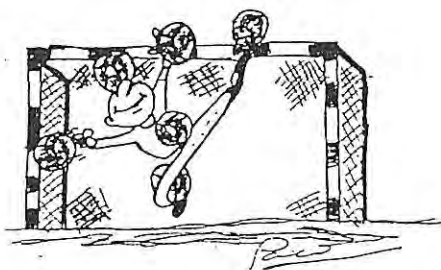
En el Patronat tenen moltes perspectives però, com és natural, si les coses es volen fer ben fetes, es necessita temps i ganes, confiança en els membres i gent que sàpiga d'esport a nivell tènic i pel que sembla, tot això ho tenen assolit i només ens queda tenir confiança i deixar que el que tenen en perspectiva es vagi assolint positivament per un bé social i esportiu pel poble.

Talleres Bernis S.A.

LLAGOSTERA

Futbol

La Unió Esportiva, inclosa dins del grup de la primera categoria regional, porta una línia, per a uns de fracàs, bona per a d'altres i per a altres sense opinió; però, el que és cert és que la Unió continua mantenint aquell caliu esportiu, que la gent del futbol necessita i no pot passar sense ell.

Els derrotistes, sempre en contra de tot. La gent amb seny observant, però sense fer-ne cap comentari. Segons el meu punt de vista, aquest últim grup és el més adient, donada l'alçada del campionat i a la manca de molts partits per fer.

La gent que de veritat li agrada el futbol, abans de fer crítiques contra l'un, o l'altre, en primer lloc hauria de mirar els pros i contres que moltes vegades comporta els seguiments d'un campionat i ésser conscient que si la Unió no baixa de categoria ja serà un èxit; perquè la primera regional és la categoria que correspon a un poble amb la base esportiva actual.

El que sí voldria, a títol personal, és que la junta fos conscient i pogués aconseguir que el jovent que puja dels juvenils tinguessin el suport total per la seva part, al mateix temps, que aconseguir recuperar tot aquest grup de nois amb talla, per jugar amb la Unió

i que malauradament juguen fora de casa, aprofitant-se'n d'altres equips de la feina de cantera que s'ha fet a Llagostera.

P. C.

Hoquei

LACUSTARIA, 0 - BLANES B, 1
BELL-LLOC, 2 - LACUSTARIA, 15
LACUSTARIA, 2 - FARNERS, 7
LLORET, 5 - LACUSTARIA, 2
LACUSTARIA, 2 - GEIEG, 7
PALAFRUGELL, 3 - LACUSTARIA, 8
LACUSTARIA, 6 - RIPOLL, 3
JONQUERENC, 6 - LACUSTARIA, 5
LACUSTARIA, 0 - SHUM, 13
LACUSTARIA, 3 - OLOT, 2

L'equip juvenil d'Hoquei és un equip jove, però amb empena. S'estan perdent partits amb gent d'un o dos anys més que els nostres jugadors, però també fent partits molt bons fora de casa, com per exemple la victòria a Palafrugell o la derrota d'un gol amb el Jonquerenc, actual 2n. classificat.

El Lacustaria es manté a la part mitja de la classificació amb 8 punts

Dani Rodas

Molt de morro!

No hi ha crisi!
El que hi ha és un poble tancat.
Brut, snob i avorrit.
Un poble ple de fantasmes i verges,
de carrers mal parits!
Solemnes pedres regades de pixats,
saturada de burgesos que
escampant la seva flaire
donen un aire de
resclosida convencionalitat.

Sí! Enmig de tanta merda
sorgeix una glopada d'aire fresc,
ens hem d'apressar a respirar-lo
i evitar que la finestra es tanqui.

Un fanzine no és un mitjà
de comunicació lucratiu si no
una manera de dir:
estem aquí, som així i fem això!
i si no us agrada poseu-s'hi fulles.
No cal dir que el fanzine continuarà
amb o sense ajuda (penseu en calers),
ara bé, mai no podrà continuar
sense gent que hi escrigui
pinti o hi expressi les seves històries.

Avui fa un any
que ens vam atrevir a obrir la boca,
no la tancarem,
anirem a la farra
i l'omplirem de whisky
fins a vessar.
Perquè de fet el que hi ha
és molt, molt de morro!

Comité d'Amics de la Beguda
a "dojo"
Associació de Joventut
"Llagostera Falta Marxa"

Mobles i Fusteria

RoyBa

J. Bagudanch - J. Rodríguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

**COMERCIAL
LLAGOSTERA**

TOT PER A LA MAINADA

JOGUINES
ARTICLES PRIMERA INFANCIA
BICICLETES I RECANVIS

Compte Guifré, 8 - Telèfon 83 02 04 - LLAGOSTERA

Exposició, Venda i Reparació de:

**RADIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO RADIO I
MUNTATGE D'ANTENES**

REPRESENTANT OFICIAL DE:

TOSHIBA

C/. Barcelona, 12
Telèfon 83 04 30

LLAGOSTERA
(Girona)

RENAULT

Agència

Ramon Gurnés Vall-lloera

Passeig Tomàs de A. Boada, 16
Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA (Girona)

taller

**CASAS
MASCRAU
SA**

AGENTE

SEAT

Audi

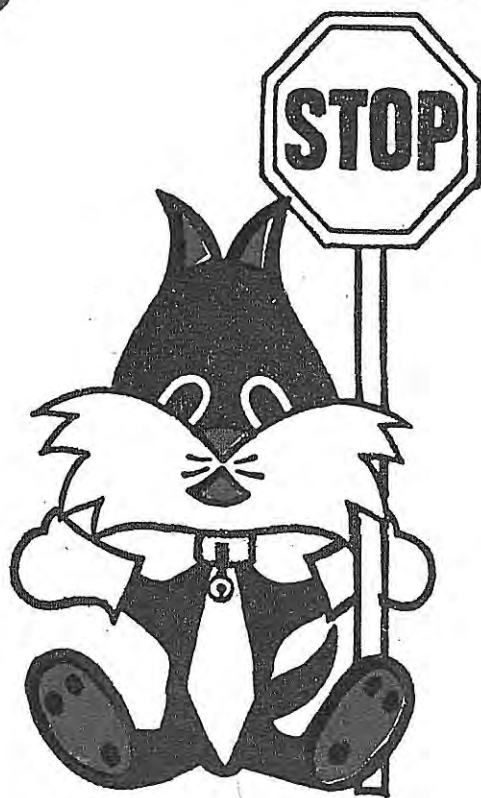
VOLKSWAGEN

Vea nuestra amplia gama Nacional e Importación

RIEGOS POR ASPERSIÓN. Jardineria, Goteo.
BOMBAS CENTRIFUGAS. Sumergibles, Verticales.
ENROLLADORES

CENTRE COMERCIAL

SUPER STOP

**CADA DIA MÉS A PROP !!
ARA TAMBÉ A LLAGOSTERA**

Passeig Romeu, 32

Telèfon 83.12.50

**"COMPRI MOLT I PAGUI POC.
AIXÒ ÉS SUPER STOP"**

VINGUI A COMPROVAR-HO !